

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

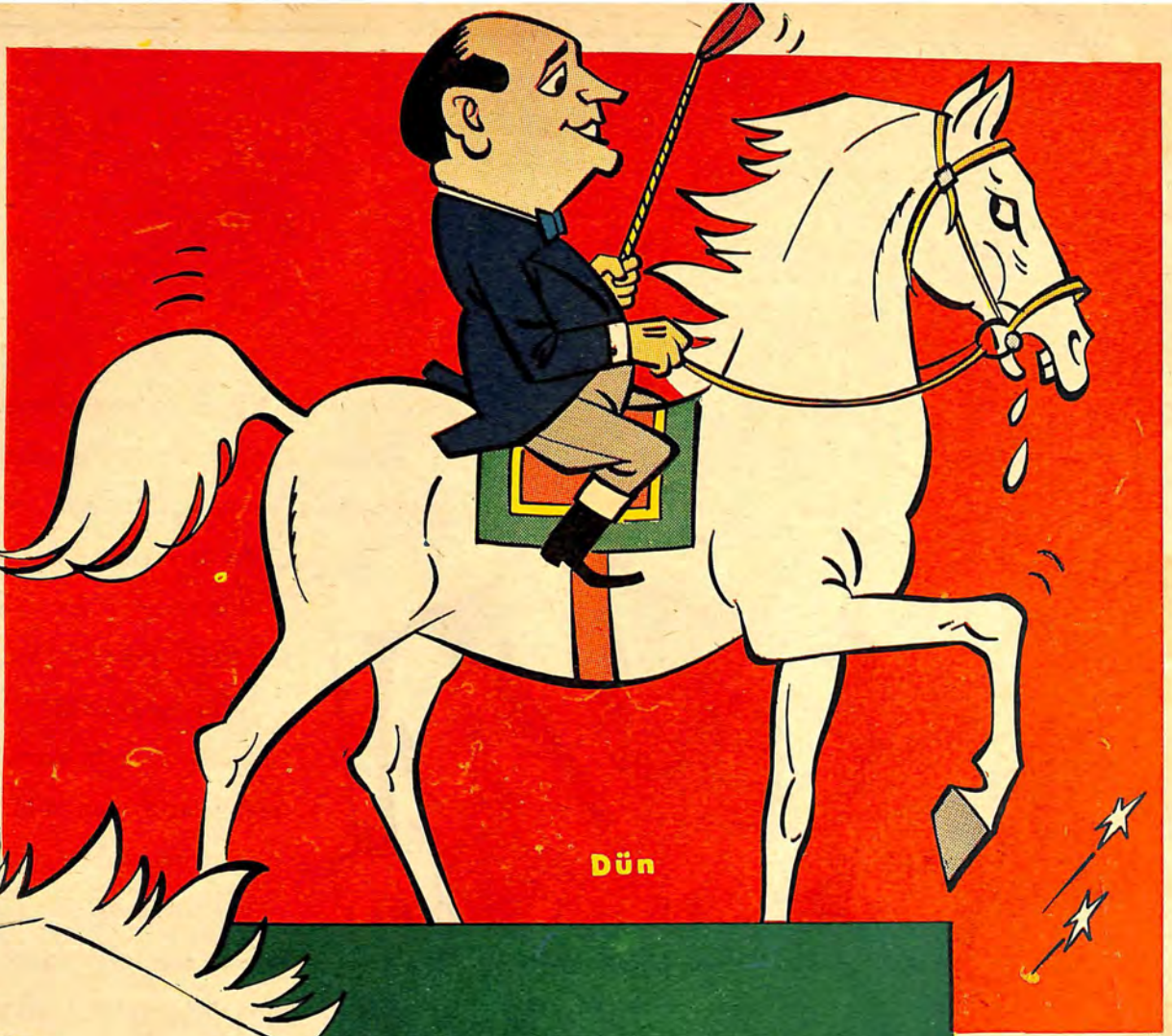
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
K
I
K
I
K
I
K

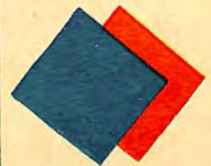

Dün

Bugün

BU
Sayı
R
E
N
K
L
i
İ
L
Â
V
E
L
i

İŞ ADAMLARI DA ÖNCELİKLE İŞ BANKASINI TERCİH EDİYOR...

Kuruluşundan kısa bir zaman sonra modern bir kredi müessesesi haline gelen Türkiye İş Bankasının, çeşitli sahalardaki iş sahiplerine verdiği milyarlarla ifade edilen kredilerin yekûnu büyük bir hızla gelişmektedir. İş Bankası, iş adamlarının dış piyasalarla olan münasebetleri mevzuunda da faydalı bir rol oynamış, ithalât ve ihracat muamelelerine geniş çapta tavassutta bulunmuş, belli başlı dünya bankalarıyla sıkı bir işbirliği kurmuştur. Ayrıca bütün bankacılık hizmetlerinin ifasında personelin gösterdiği güler yüz, iş terbiyesi, muamelelerde sağlanan sürat, emniyet ve kolaylık, iş adamlarının öncelikle İş Bankasını tercih etmelerinin başlıca sebeplerindendir.

Tasarruf sahipleri için
MÜHİM NOT:

25 Mart tarihinde yapılacak olan 7 Milyon liralık çekiliş için sene sonuna kadar İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı muhafaza etmelisiniz. Yeni Yılın

12 Milyon

tutarındaki ikramiyelerinden faydalanmak için de biriktireceğiniz paraları İŞ BANKASINDA toplamanızı tavsiye ederiz.

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 10 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 2 Mart 1966

Balkabakları!

GEÇEN hafta, Büyük Millet Meclisi kürsüsünde bir tartışma oldu. Parlâmentoya basın yolundan ve TIP listesinden giren genç arkadaşımız Çetin Altan, sözlerine sık sık, bir tutam edebiyat ile çeşni katar. O gün de öyle yapmıştır.

İstanbul milletvekili:

— Süleyman Nazif'in dediği gibi balkabaklarımızın çarpışmasından çekirdekler dökülür, diyor.

Buna, bir başka milletvekilinin verdiği cevap şu:

— Onu Ziya Paşa söylemiştir.. Doğrusu: «Beray-ı hakikat müsademe-i efkârdan çıkar!»

Güldüler mi, alkışladılar mı, dinleyenler ne yaptı bilmiyoruz. Gazetede ses yoktu. Galiba milletvekillerimiz de susmuşlar...

Ama ben susamayacağım. Çünkü baktım, yalnız Büyük Millet Meclisindeki dörtyüzelli ağız değil, bu tartışmayı sayfalarına geçiren bütün gazeter susuyor, bütün yazarlar susuyor...

Önce Çetin Altan'dan başlayım. Kendisinin Süleyman Nazif'e söylediği sözün aslı şöyledir: «Barika-i hakikat müsademe-i efkârdan çıkar. Fakat çarpışanlar balkabağı olursa, gülünç bir çekirdek yağmuru seyrederiz...»

Yalnız bu sanat oyunu, TIP sözcüsünün Büyük Millet Meclisi kürsüsünden ilân ettiği gibi Süleyman Nazif'in değil, Cenap Şahabettin'indir.

Kendisine Ziya Paşa'nın «Beray-ı hakikat» ile cevap veren sayın milletvekiline gelince... Bunun da doğru «Beray» değil, şimşek parıltısı anlamına gelen «Barika»dır.

Yani ne olurmuş?.. Fikirlerin çarpışmasından hakikatın ışığı çıkmış!

İşte Cenap Şahabettin, münakaşanın bir kültür seviyesi olduğunu anlatmak için mizahın zağladığı kalemi ile, ama diyor, tartışma iki kafa arasında olursa hakikatın ışığı çıkar. Yoksa, balkabaklarının çarpışmasından gülünç bir çekirdek yağmuru dökülür!

Büyük Millet Meclisi albümünü, yüksek tahsilleri, çeşitli yabancı dil bilgileri ile dolduran yüzlerce aydınımız, bu yanlışlıklar komedisi karşısında, belki de iki sözcüğün edebiyat kültürlerine şaşarak sustular.

Meclis kürsüsü, bilginin dile geldiği yerdir. Orada, söz, odun tartar gibi çeki ile değil, ilaç tartar gibi eczacı terazisi ile tartılmalı. Bir gramlık yanlışla hastayı öldürebiliriz!

Biliyorum, bir «boşer dünyasında» yaşıyoruz. Dudak bükenler, omuz silkenler olacaktır: «Ne çıkar sanki?.. Ha Süleyman Nazif olmuş, ha Cenap Şahabettin.. Ha Ziya Paşa söylemiş, ha Namık Kemal» diye...

Doğrudur belki.. Bence bunu bilmek mühim sayılmaz. Mühim olan bilmemektir!

Toplantı salonunu dolduran dörtyüzelli milletvekilinden tek ağız ses vermemesi ise daha mühimdir. Gazetelerin rahat rahat yayması, yazarların rahat rahat susması ise hepsinden mühim...

Siz Fransız parlâmentosunda, bir mebusun, Corneille'in bir mısraını Racine'e yamadığını düşünebilir misiniz?.. Meclis, kahkahadan deprem geçirir. Basın, ilk sayfaya manşet atar, akademi ayaklanır, mizah gazeteleri kına gecesi yapar!

Ey Türkiye!.. Ne bir ses, ne bir nefes!

Bu, benim işim, benim konum.. Ya bilginin başka dallarında caka satanlar?.. Tarımda, ekonomide, sağlıkta, hukukta, dünya politikasında?.. Sizler ne âlemdesiniz sayın kurtarıcılarımız!

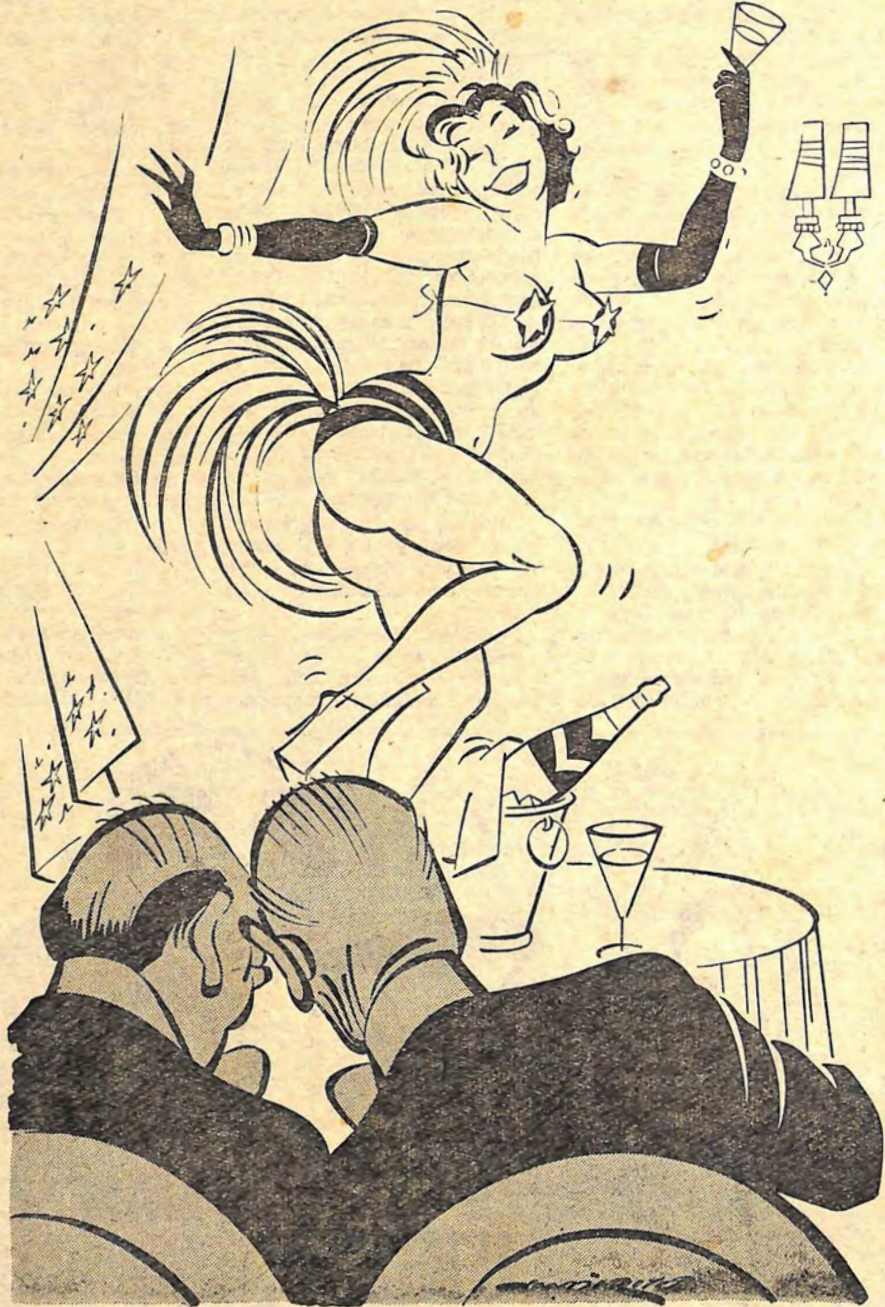
Yazımın başlığında, yalnız Meclis kürsüsüne değil, basın kürsüsüne de dokunmuştum. Sebepsiz sanmayınız.

İşte, Son Havadis'in 18 Şubat güntü sayısı. İşte sayfa iki. İşte bir doktorun adını taşıyan makale. Ne de meydan okuyan bir başlığı var: «İlim adamı politikacı olmaz, istifa edip siyasete girsinler!»

Makale yazarı sayın doktor, bilgisini genişletmek için Amerika'ya da gitmiştir. Kolombiya Üniversitesine de devam etmiştir.

Ancak, iyi teşhis ettiği bir yaramıza dokunan yazısında profesör Behçet Sabit'den bahsediyor:

Gürsel'in genel sekreteri Vaşington'da göbek dansı seyredip eğlendi. — Gazeteler —

— Vallahi kederimden ne yaptığımı bilmiyorum!

«Behçet sendormu ile dünya tıp literatürüne geçen merhum» diye... «Profesör Behçet Sabit hocamızı» diye!

Profesör Behçet Sabit, yazarın dediği gibi «Üniversite cildiye kliniğini idare eden» bir doktorumuz değildi. Kendisi Ürolog'dur ve Tanrı uzun ömür versin, sağdır. Onun, Türk milletine kazandırdığı «Behçet sendormu» adında bir buluşu yok. Ama kemanın sesi dünyanın kalbini fethetmiş bir kızı var: Aylâ Erduran... Bu mutluluk yalnız babasına değil, hepimize yeter!

Adına «Behçet hastalığı» denen ve çoğunlukla gözlerde yer eden virüsün bulucusu büyük doktorumuza gelince, o merhum profesör Hulûsi Behçet'dir.

İşte, bilgisini Amerika'da genişletmiş bir doktorumuz ki, hem kendisine hocalık etmiş, hem tıp edebiyatına geçmiş bir dünya şöhretimizin adını bilmiyor ve ölüyü diriye karıştırıyor!

Yine şarklı hoşgörülülüğü ile: «Ne olmuş yani?.. İsim isime karıştırılmaz mı?» diyenler olacaktır belki. Hayır, karıştırılmaz. İnsan, kendisinden feyz aldığı, her milletin Tıp Fakültesinde ismi doğru yazılan, doğru söylenen profesörünün adını doğru yazmalıdır. Doktor olmasa bile...

Şair, galiba bizim bu günümüz için söylemiş:

Tuhaftır hal-i âlem, bilmiyen söyler,
bilen söyler!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Koyun Şiiri

AZİZ NESİN

YENİ öğretmenimiz geldiği ilk derste, daha önce neler öğrendiğimizi anlamak istedi. Hepimizi teker teker kaldırıp sorular sordu. Hiç birimizi beğenmedi.

— Çok yazık. İyi yetişmemişsiniz!.. dedi.

Sınıfımızın en çalışkanı Demir'in verdiği cevapları bile beğenmemesine çok şaşım.

Yeni öğretmenimiz:

— Vah vah!.. diye bize acıyordu.

Sorularına verdiğimiz her cevaptan sonra, can sıkıntısıyla başını sallıyor:

— Peki, bunca zamandır size ne öğrettiler?.. Boş mu geçirdiniz derslerinizi? Hiç mi bir şey öğretilmediler size? diye soruyordu bize.

Sesimizi çıkarmıyorduk. Ama, yeni öğretmenin bu davranışı bize hiç de sevimli gelmedi. Yalnız, eski öğretmenden kırık not almış olan bir-iki çocuk, yeni öğretmenin bu sözlerine pek sevin-diler.

İçimizden yalnız Demir sözü-nü esirgemedi:

— Efendim, eski öğretmenimiz bizi çok çalıştırdı... dedi.

Yeni öğretmen biraz alaylı:

— Verdiğiniz cevaplardan anlaşılıyor... dedi.

Sonra sesini tatlılaştırarak:

— Çocuklar, dedi, eski öğre-

diklerinizi hep unutacaksınız. Anladınız mı, hepsini unutacak-sınız. Yenibaştan öğreneceksi-niz her şeyi...

Demir parmağını kaldırıp söz istedi:

— Ama öğretmenim, dedi, biz kitaplarımızda yazılı olanları öğ-renmiştik.

Öğretmen:

— Şimdi unuttun eski öğren-diklerinizi diyorum size... dedi.

O ilk ders işte böyle geçti. Es-kiden öğrendiklerimizi unuta-caktık, yeniden öğrenecektik her şeyi. Paydosta arkadaşlar ikiye ayrıldı. Kimisi yeni öğretmene hak veriyor, kimisi de eski öğ-retmenimizi tutuyordu. Doğru-sunu istersen ben ortada kaldım.

5 B.den arkadaşlarla o gün hep bu konuyu konuştuk. Onla-rın öğretmenleri de geçen yıl okula gelmişti. O da onlara tıp-kı, bizim yeni öğretmenin söy-lediklerini söylemiş ilk derste. «Eskiden öğrendiklerinizi unu-tacaksınız» demiş.

5 B.den bir oğlan:

— Şimdi sizin eski öğretmeni-niz de, dedi, yeni gittiği sınıfta-ki çocuklara «Eskiden öğrendik-lerinizi unutacaksınız» demiştir.

Demir:

— Demez! diye bağırdı.

Öbür oğlan:

— Demez olur mu hiç, dedi, der der... Babamın zamanında

bile böyleymiş. Onların da sını-fına yeni bir öğretmen gelince «Unuttun eski öğrendiklerinizi» dermiş, öğretmenlerin huyu bu...

Yeni öğretmenimizin bize sık sık «Eski öğrendiklerinizi unu-tun» demiş olması, arkadaşları-mızdan çoğunun işine yaradı. Çünkü onlar kendilerine sorulan bir soruya yanlış cevap verince:

— Bize eski öğretmenimiz böy-le öğretmişti... demeye başladılar.

Öyle oldu ki her ne sorulsa «Bilmiyoruz» demiyorlar, bir şeyler atıyorlar, sonra da:

— Bize böyle öğretilmişti... di-yorlardı.

O zaman öğretmen:

— Ben size eski öğrendikleri-nizi unuttun demedim mi? diye bağıriyordu.

Ama insanın eskiden öğren-diklerini unutması hiç de kolay değil. Bunu yalnız Demir başa-rabildi. Bir gün müdürümüz bir derse girdi. O gün de dersimiz Tarih'ti. Müdür, neler öğrendi-gimizi sınamak için Demir'i kal-dırdı.

— Yeniçağ medeniyeti ne de-mektir? dedi.

Demir cevap vermedi. Müdür:

— Matbaanın icadını anlat, kim icat etti? diye başka bir so-ru yöneltti.

Demir yine cevap vermedi. O-nun çalışkanlığını bilen Müdür:

— Niçin cevap vermiyorsun? dedi.

Demir:

— Unuttum efendim, dedi.

Başka bir soru sordu:

— Amerika nasıl keşfedildi?

— Unuttum efendim.

— Rönesans ne demektir?

— Unuttum efendim.

Müdür yavaş yavaş kızırıyordu. Daha birkaç sorudan sonra:

— Peki, tarihten ne okudunuz-sa onu anlat... dedi.

Demir, karşısındakini çatla-tan bir soğukkanlılıkla:

— Unuttum efendim... dedi.

Müdür artık dayanamadı:

— Hepsini mi unuttun oğlum?

diye bağırdı.

Demir:

— Hepsini unuttum efendim...

dedi.

— Sen çalışkan bir çocuksun...

Hiçbir şey aklında kalmadı mı okuduklarından?..

— Kalmadı efendim, hepsini unuttum...

— Nasıl olur?

— Çok zor oldu efendim.

— Ne zor oldu?

— Unutmak. Eski bildikleri-mi, öğrendiklerimi unutmak çok zor oldu...

— Allah Allah!.. Peki, ne zor-u-na da unutuyorsun eski bildik-lerini?

— Öğretmenimiz öyle söyledi efendim. Eski öğretmenden ne öğrendinizse, hepsini unutacak-sınız, dedi bize...

Müdür bana sordu:

— Ümit Burnu yolunu aşarak Hindistan deniz yolunu keşfeden kimdir?

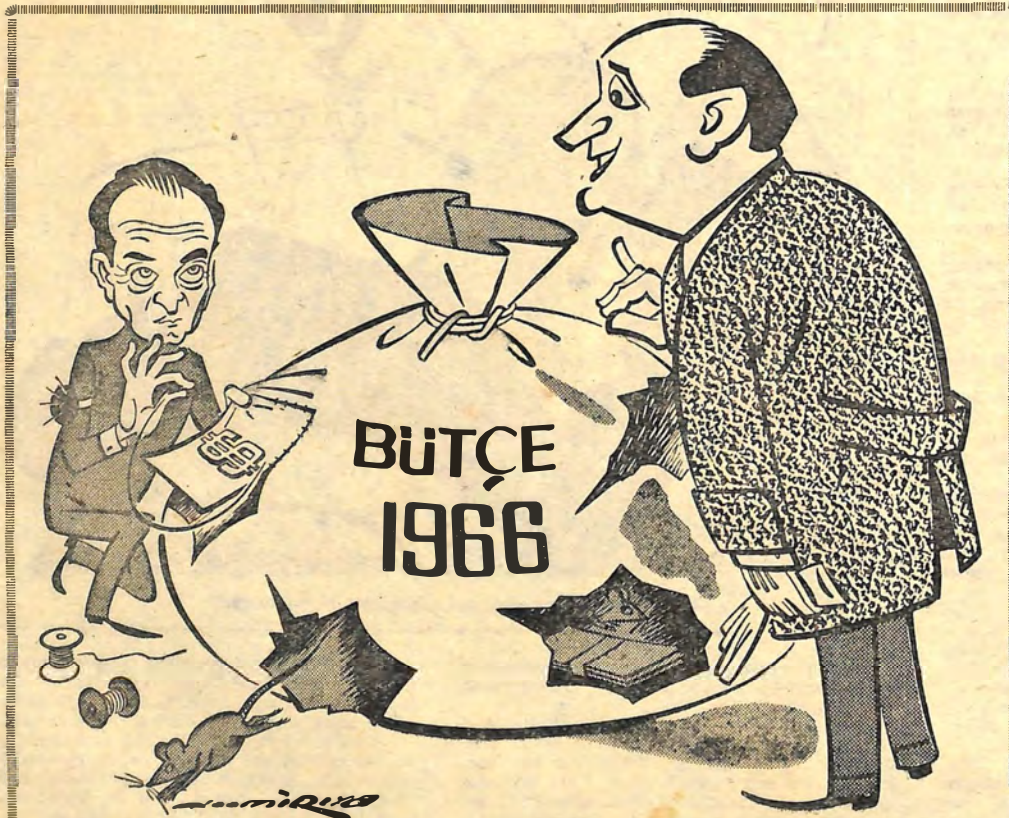
Adamın adı dilimin ucunda ama, bir türlü hatırlıyamadım. Onun için ben de Demir gibi:

— Unuttum efendim... dedim.

Müdür, gözlük camlarının üs-tünden öğretmene baktı, bir şey söylemeden de dersaneden çıkıp gitti. Sınıfta bir süre sessizlik oldu. Hepimiz ne olacak diye tetikledik. Öğretmen neden son-ra, hiçbir şey olmamış gibi:

— Gelelim Yavuz Sultan Se-lim'e... diye ders anlatmaya baş-ladı.

Paydosta çocuklar Demir'e de, bana da çok iyi yaptığımızı söy-lediler. Oysa ben Müdür'ün ba-na sorduğunu gerçekten unu-tmuşum. Ama böyle olduğun-u arkadaşlara söylemedim. Çocuk-lar, öğretmenin bundan sonra ikide bir «Eski öğrendiklerinizi unuttun!» diyemiyeceğini söylü-yorlardı.

Maliye Bakanı — Başbakanım, bu kadar deliği kapatmak imkânsız... Amerikadan biraz yama isteyemez misiniz?..

Oysa, bizim sandığımızın tam tersi oldu.

Okul-Aile Birliğinin ilk toplantısı için okulda bir gösteri yapacaktık. Ben de kendi yazdığım bir şiiri okuyacaktım.

Eski öğretmenimiz bir gün derste, koyunun insanlara çok yararlı bir hayvan olduğunu, kuyruğundan yağ yapıldığını, sütütün sağıldığını, tüylerinden kumaş dokunduğunu, derisinden su kabı, tulum, giyecek yapıldığını, dışkısının bile gübre olarak kullanıldığını, etini yediğimizi, kemiklerini de kullandığımızı anlatmıştı.

Ben de bunun üzerine şu şiiri yazdım evde.

KOYUN

Kuyruğundan yağ çıkar,
Memesinden süt verir.
Kıvrık tüyleri var,
Kumaş olur giydirebilir...

Boynuzundan sap olur,
Eti insana besli,
Derisinden kap olur,
Dışkısı da gübresi.

Her Mayıs kuzusu var,
Kemiği işe yarar...

Bu şiiri öğretmene vermiştim. Çok beğenmişti.

— Sen bu şiiri, Okul-Aile Birliğinin gösterisinde okuyacaksın... demişti.

Ben de buna çok sevinmiştim. Öğretmenimin gözüne girmek, hem de onun yüzünü ağartmak için bu şiiri günlerce ezberledim. Müsamerede okurken hiçbir aksaklık olmamasına çalıştım. Ama işte o günlerde öğretmenimiz başka okula atandığından yerine yeni öğretmenimiz geldi. Müsamerede benim bu şiiri okuyacağımı öğrenince:

— Ben size söylemiyor muyum, dedi, eskiden öğrendiklerinizi unutacağınız diye... Böyle şiir olmaz... Ne demek dışkı? Şiire dışkı girmez. Şiir burçak tarlası mı oğlum? Sen bu şiiri hemen unut... Benim gösterdiğim şiiri ezberleyip müsamerede okuyacaksın.

Okuma kitabımızdan «Memleketimiz» başlıklı şiiri gösterdi. — İşte bunu ezberliyeceksin! dedi.

Bunu söylediğinin ertesi günü müsamere vardı. Sen o şiiri bilirsin:

Ey topraklı mintanlar, ey yaldızlı fistanlar,
Ey bire kırk başaklar, otlar, bağlar, bostanlar,
Ve daha sık boy atan destanlar diyarı hey!

Ey o büyük insanı yetiştiren ananın,
Ey çilenin, cefanın, güvenişin, inanın,
Narin minarelerle Sinan'ın diyarı hey!

Sonları hep böyle «Hey» le biten bir şiir. Ben o şiiri ezberlemeye çok çalıştım ama, vakit olmadığından iyice ezberliyemedim. Ertesi sabah okula gelince öğretmenim:

— Burda önce prova yapalım... dedi.
Ben şiiri okudum.

— Olmuyor, şiir öyle okunmaz... dedi.

Bir daha okudum.

— Oğlum, dedi, şiir denilen şey, yoldan giden birisine bir evin adresi sorulur gibi okunmaz. Sesini yer yer titreteceksin, alçaltıp yükselteceksin. Sol elini beline dayayıp, sağ yumruğunu sıkıp ileri uzatacaksın. Sonra, o sonlardaki «Hey» ler var ya, işte orda «Hey» derken de ayağını hızla yere vuracaksın. Ben bir kere okuyayım, şiir nasıl okunmuş gör...

Öğretmenim, tıpkı bana anlattığı gibi şiiri okudu. «Hey» derken sağ ayağını kaldırıp topuğunu hızla yere vuruyordu.

— İşte, dedi, ayağını yere böyle vuracaksın, düşmanın başını ezer gibi...

Ben de onun gibi okudum.

Ama bir elim belimde, bir yumruğum havada, ayağımı da «Hey» diye diye yere vururken şiiri şırıyordum. Şiir okurken her şeyimi beğeniyor, ama ayağımı yere vuruşumu beğenmiyordu bir türlü. Ben:

— Hey!.. deyip ayağımı yere vurdukça:
— Daha hızlı, daha hızlı vur!.. diyordu.

Daha hızlı vuruyordum. Ama ne kadar hızlı vursam:

— Olmadı, daha hızlı! diyordu. Ayağımı ta belime kadar kaldırıp olanca hızımla vuruyordum, yine de:

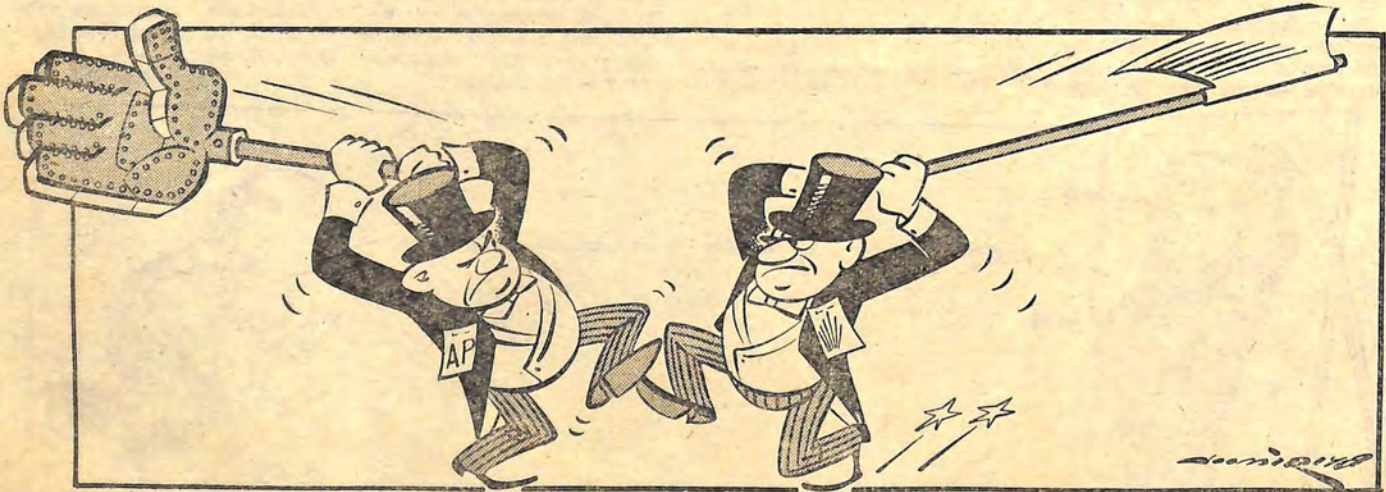
— Olmadı! diyor.
Sonunda:
— Bak, işte benim gibi vur! dedi.

«Hey» diye bağırarak ayağımı (Lütfen sayfayı çeviriniz)

Yazısız

Başbakan Demirel'le C.H.P. sekreteri Kemal Satır arasında sert tartışmalar oldu..

Demirel'le satır!

Öyle bir vurdu ki, dersane pencerelerinin camları zangırdadı. Kendi ayak vuruşundan memnun:

— Gördün ya işte böyle, dedi, Türk çocuğu ayağını vurdu mu yerler sarsılacak.

— Ama öğretmenim, dedim, siz en azından yüz kilo varsınız, ben kırkiki kilo geliyorum.

— Hadi bakalım, baştan oku şiiri!..

Okudum.

«... Ve daha sık boy atan destanlar diyarı hey!» deyince var gücümle ayağımı yere vurdum. Yine beğenmedi:

— İşte böyle oğlum! diye ayağımı yere vurmaya:

— Aaaay! diye bağırması bir oldu.

Bizim dersane döşemeleri çürük olduğundan, öğretmenin ayağı çürük döşeme tahtasından içeri girmişti. Bütün arkadaşlar kollarından tutup öğretmenin ayağını delikten zorlukla çıkardık. Dersaneden aksıya aksıya çıkarken:

— Gördün ya, işte ayağımı yere böyle vuracaksın, benim gibi... dedi.

Ama ben yürüyemiyordum ki, ayağımı vurmaktan topuğum çürümüş. Bir hafta topallıyarak yürüdüm. «Hey!» diye diye ayağımı yere vurmaktan nerdeyse ayak kemiklerim birbirine geçecekmiş de topal kalacaktım.

Müsamereye iki saat vardı. İnsanın eskiden öğrendiklerini unutmaya çok zor, dedim ya, bunu başıma geldiği için biliyorum. Ben kendi yazdığım «Koyun» şiirini iki ay durmadan ezberlemiştim. Ne kadar unutayım diye çalışsam, elimde değil bir türlü unutamıyordum. «Memleketimiz» şiirini okurken hep «Koyun» şiiri aklıma takılıyordu. Üstelik «Memleketimiz» şiirini ezberlemeye çalışalı ancak bir gün olmuştu. Yarımamalak ezberlemiştim ama, ayağımı yere vurmaktan, ezberlediklerimi de unuttum. O kadar ayak vurmaya şiir aklıda kalır mı? İnsanın beyni sarsılıyor, adımı bile unuttum. Çocuklar:

— Sıran geldi! Sıran geldi! diye beni sahneye ittiler.

Salon anababalarla tıklım tıklım dolu. Bizim öğretmenin de kuliste bekliyor, şiir okuyanlar şaşırmasınlar diye ordan fısıldıyor.

Sahneye çıkınca dinleyicileri başımla selâmladım. Selâmladım ama birken okuyacağım şiirin adını unutuverdim. Tersliğe

Tehlike çanı!..

bakın, o sırada unutmam gereken «Koyun» şiiri aklıma gelmez mi? Eskiden öğrendiğimi unutaçağıma yeni öğrendiğimi unuttum.

Durumumu gözünüzün önüne getirin: Ben sahnede durmuş dinleyicilere bakıyorum, dinleyiciler bana bakıyor... İyi ki, kuliste duran öğretmen:

— Memleketimiz... diye fısıldadı da, ben de hemen «Memleketimiz» diye bağurdum.

Bağurdum ama, arkası gelmiyor. «Memleketimiz» deyip bir zaman sustum. Salondakiler çokun bir alkış tutturamazlar mı? «Memleketimiz» deyip susunca, neden alkışladıklarını anıyamadım. Derken yavaş yavaş aklıma gelir gibi oldu şiir. Ama o güzelim şiiri terstürs edip bak ne biçime sokmuşum. Sonradan arkadaşlar söylediler.

En mintanlı topraklar, ey yıldızlı fistanlar, Ey kırka bir başaklar, otlar, atlar, destanlar, Ve daha boy sık atan bostanlar diyarı heey!

Yunan ordusuna alârm verildi.. — Gazeteler —

— Ey o büyük insanı yetiştiren ananın...

Ben hemen sözü aldım:

— Ey o büyük insanı yetiştiren ananın... ananın... ananın...

Arkası neydi, aklıma gelmiyor Belki hatırlarım diye o mısraı baştan alıyorum, ama tam «Ananın» gelince iğne takılmış plâk gibi tekleliyorum.

Belki yirmi kere «Ananın» diye kekeledim. Dinleyiciler gülme belki hatırlıyacağım. Ama onların kahkahaları beni büsbütün şaşırtıyor. Ben o şaşkınlık içindeyken birden kendi yazdığım «Koyun» şiiri aklıma gelip de okumaya başlamaz mıyım? Ama başka çare de yoktu. Sahnede boyuna dinleyicilere «Ananın... ananın...» deyip duramazdım ya, değil mi? Başladım okumaya:

... Ananın... ananın... kuyruğundan yağ çıkar,

Memesinden süt verir,

Kıvırcık tüyleri var...

Kuliste bizim öğretmen «Ey sebiller... kervansaraylar!» diye terter tepiniyor. Ben öğretmenden duyabildiğim kadarını söyledikten sonra, anılamadığım yerlerde de benim koyun şiirimi okuyorum:

... Kervansaraylar hey... Boynuzundan sap olur,

Eti de bize besi,

Derisinden kap olur,

Dışkısı da gübresi hey!!..

En son «Hey!» diye bağırmanın kendini sahneden dışarı attım. Alkıştan yalnız salon değil, bütün okul yıkılacak.

Öğretmenim:

— Ne yaptın Ahmet? dedi.

— Öğretmenim, dedim, ne yap-sa insan eskiden öğrendiğini unutamıyor.

Bir kelime daha söylesem ağlıyacaktım. Öğretmenimle yan yana koridorda yürümeğe başladık. İkimiz de topallıyorduk. Ben hem topallıyor, hem de sekiyordum. Çünkü sekmezsem, ayakkabıdaki çivi ayağıma batıyordu.

Eve gidince akşam babam:

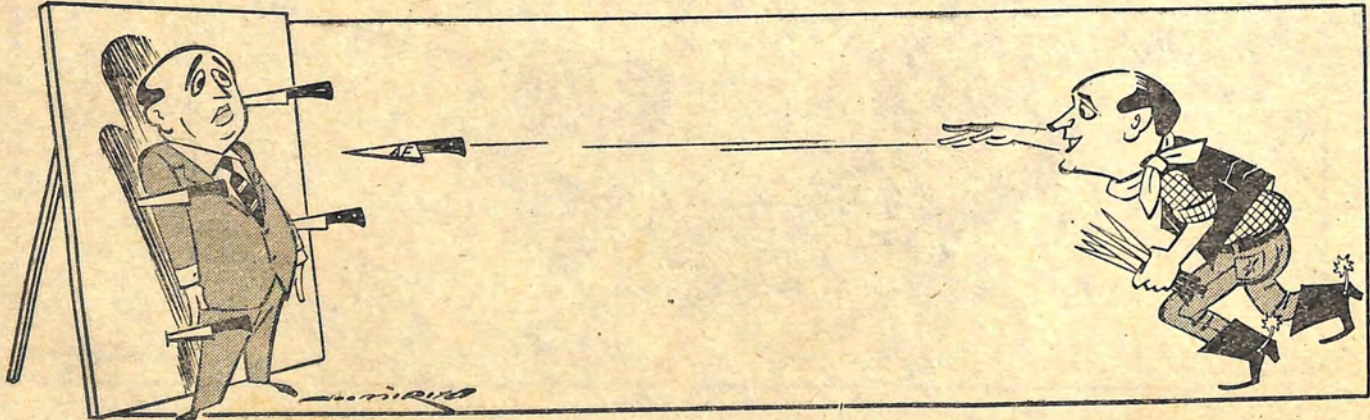
— Oğlum sende ne hünerler varmış, dedi, salondakiler gülmekten yerlere yıkıldılar.

Annem de:

— Güle güle gözlerimden yaş boşandı, az kaldı bayılacaktım, dedi...

Dinleyiciler, şaşırdığını anlamamışlar da, bilerek öyle yaptığını sanmışlar.

Aziz NESİN

Tehlikeli oyunlar!

BİZİM YOKUŞ

ŞEMSİ BELLİ

ANIDIKLARINIZDAN biri de, Şemsi Belli'dir. Onu, bazı sık, bazı seyrek, ama her zaman Akbaba sayfalarında görüyorsunuz. Hafızamı yokluyorum: Bu imza ile karşılaştığım gün yirmi yılın gerisinde...

Galiba 1944 de, ilk yazıları Anadolu'dan geldi bize: Kimi Akbaba için, kimi Çınaraltı için...

Sonra, beş altı yıl önce bir gün karşılaştık: Galatasaray Lisesi'nin konferans salonunda... Bu, bir edebiyatçılar toplantısı idi. Hani şu insanın içine işleyen hazzin bir türküsü var ya:

Biraz kül, biraz duman,
O benim iştel

Sahnede bu mısra gibi belirdi Şemsi Belli'nin esmer silüeti: Yanık bir şeydi o da, biraz kül, biraz duman:

Kapına gelmiş bir fakirim,
Bana bir dilim gönül ver,
Sadakan olsun!

Diyardı bu iç ateşi dışını kavurmuş genç!

Sonra, bütün dikkatimi avlayan bir başka şiir okudu: «Bebek'li kız»... Onu, beş altı yıl önceki bir Akbaba'da siz de okudunuz. Ama, aradan geçen yıllardan sonra eski okurlara katılan binlerce yeni okurumuz var. İzin verin de bir daha tadalım o güzel şiiri:

Bebekli kız

Beyaz yalı deniz mavisine karşıydı

Bebek'li bir kız vardı...
Pembe güllerle dolu bahçede
Üzerinde siyah okul önlüğü
Ağzında sakız vardı...

Gözleri badem yeşili
Saçları bal sarısıydı...
Peteğimin tadı-tuzu
Peteğimin arısıydı
Yalı denize karşı
Körpe dudaklarında okul marşı
Bebek'li bir kız vardı...

Aradan seneler geçti...
Siyah önlüğünü çıkardı Bebek'li kız

İpek elbiselerle doladı
Pembe güllerle dolu bahçede...

Körpe dudaklarına ruj sürdü
Gözlerini rimelledi.
Sağı kızıla boyandı.
Gözleri badem yeşili,
Saçları bal sarısıydı...

Beyaz yalının çardak altında
Kızıl saçları gül koktu... deniz koktu...
Yalı denize karşıydı ama,
Dudaklarında artık okul marşı yoktu!

Benim güzel manolyam...
Şarkısını söyledi Bebek'li kız.
Okul marşını unuttu...
Dün tebeşir tutan elleri,
Kadeh tuttu... Vale tuttu... As tuttu...

Şimdi Bebek'deki beyaz yalı
Yine masmavi denize karşı.
Pembe güllerle dolu bahçesinde
Ne Manolyam şarkısı, ne okul marşı...

Gelin oldu... anne oldu... kadın oldu Bebek'li kız.

Perde arası, koridorda konuşuyorduk: Faruk Nafiz Çamlı-

bel, Halid Fahri Ozansoy, Orhan Seyfi Orhon, ben... Hatırimda değil, ya ben çağırdım, ya o geldi yanınıza...

— Allahın emri ile Bebek'li Kız'ı Akbaba için istiyorum, dedim.

Ertesi gün, odamda karşı karşıya idik ve o günden sonra sizler de Şemsi Belli ile karşı karşıyasınız.

Malatya'lıdır Şemsi Belli. İlk, orta öğrenimini Anadolu'da yapmıştır. Üniversite tahsilini de Ankara'da...

Ailenin tek çocuğu imiş. Şımartmışlar biraz... Öğrencilik çağında geçmiş çok şirin bir hikâyesi var. O bana anlatmıştı bir gün. Unutmadım, ben de size anlatayım:

Lisenin birinci sınıfında. Edebiyat öğretmeni derse kaldırmış, Yahya Kemal'in «Ses» şiirini okuyacak:

Günlerce ne gördüm, ne de bir kimseye sordum.
Yarap, hele kalb ağrılarım durdu diyordum...

Bundan sonraki mısraı biliyorsunuz elbet:

His var mı bu âlemde nekahat gibi tatlı!

Hayır... Şemsi Belli, sınıfın en güzel kızı Nebahat'a âşıktır. Ne-

bahat da hem güzel, hem zorlu bir babanın kızı...

Devam ediyor şiire:

Hiç var mı bu âlemde Nebahat gibi tatlı!

Sınıfta bir kahkaha kopuyor, öğretmen kürsüden fırlıyor ateş püskürerek ve... Şemsi Belli'nin eline tasdiknamesini tutuşturup yürütüyorlar başka bir okula!

İlk yazıları Akbaba ve Çınaraltında çıkan Belli, hemen hemen batmış çıkmış bütün sanat dergilerine imza atmıştır.

Gazeteci olmadı. Hep amatör kaldı Bizim Yokuş'ta. Ama gazetelerin ikisi hariç, hepsinde hikâyeleri, romanları, röportajları çıktı. Dünya'da yayınlanan «20. asrın garip aşkı» başlıklı bir seri yazısı sınır dışına da atılmıştır: Önce Almanca'ya, sonra Fransızca'ya çevrilen bu yazıları, Helsinki folklor akademisi kitap halinde yayınlamıştır.

Yazıya saygısı olan adamdır Şemsi Belli. Satır satır emek sezersiniz her hikâyesinde. Yalnız karşılaştıkça onda gördüğüm zıffaf edasından çıkmış yeni damat mahmurluğu yazılarının da çoğunda vardır. Biraz yorgamı öterim, olmaz! Biraz göğsünü, bacaklarını kapatırım, yine olmaz!.. Hikâyedeki güzellerin giyinmiye gönülleri yoktur.. Akbaba sayfaları onlar için çıplaklar kampıdır sanki!

Kendisi elbet uslanacak bir gün. Ama kalemi uslanacak mıdır acaba?.. Hiç sanmam: Horoz ölür, gözü çöplükte kalır demişler! Yusuf Ziya ORTAÇ

Cumhuriyet altını on gün içinde 94 liradan 99 liraya çıktı!

İhsan Gürsan — «Altın, altın.. Hayır kardeş, sen bu fikri değiştir, «Altın devri çoktan geçti, şimdi demir devridir!»

BİR gün önce randevu almıştım. Milliyet'in merdivenlerini tırmanırken heyecandan küt küt atıyordu kalbim. Oda kapısını vurup bekledim. Bir ses gürledi:

— Giiiir!..

Üstad, bir köşe minderi üzerinde bağdaş kurmuş, doksan dokuzluk kuka tesbihini çekiyordu. Başında yeşil bir takke, sırtında ince, beyaz çubuklu mavi bir entari vardı. Elini öpüp hal hatır sorduktan sonra hemen konuya geçtik. İlk sorum Kıbrıs'la ilgiliydi.

— Muhterem Hocam, dedim. Kıbrıs konusunda neler düşünüyorsunuz?

— Bir kere o, konu değil, mevzudur. Yeni nesil lisanı da berbat etti, diye çıktığıktan sonra devam etti:

— Kıbrıs meselesinde artık söz kılıncıdır. Dünyaya karşı harb ilân edilmelidir. Gençlerimizle, yaşlılarımızla, iki ayağı çukura girmiş, azraile bir nefes borcu kalmış ihtiyarlarımızla döğüşeceğiz. Mister Cinsonaki görsün bakalım hırlamayı. Verdiği silâhları kullanamazmışız. Başına çalsın. Bize Askerî Müzedeki ecdat yadigarı kılıncılar, kalkanlar, gürzler yeter. Öldük mü be? Ya harru, ya marru. Bombaları gümlettiğimiz gün, donlarını yıkayan çamaşırcı karılar anlatsın!.. Bu mevzuda yazarken elimdeki kalem şaha kalkıyor. Gözlerim duvarda asılı tüfengime gidiyor. Plevne, Çanakkale, İstiklâl Harbi şehitleri bizleri bekliyor. Geliyoruz yavrularım, geliyoruz!..

Vaktiyle bizim Altay'dan attığımız oklar, Alp dağlarını aşardı. Şimdi daha çok atmamız icabeder. Bu bir tabiat kanunudur. Gençliğimde, akranlarım arasında benim gibi atan yoktu. Şimdi de yoktur ama, eski formumu kaybettim. Ne de olsa hamur yine o hamur. Hey gidi günler hey. Bizim gençliğimiz başkaydı canım. Ben bir oturuşta bir tepsi baklava yerdim. Sizin gibi sandviç kuşağı değildik!

Rumlar bana küfür mektupları yazıyor. Okusam hırsından inme incek. Bilmem neyimi ne ederlermiş. Ben onlardan geri kalır mıyım? Ben de ederim. Yaş yetmiş ama, daha iş bitmemiş oğlum. Makarios, bir yazara:

— Kıbrıs mevzuunda Türkiye bize muhatap olamaz, buyurmuş. Bak hele düzüye. Yazar sabretmiş, karşısında ya yerine benim gibi bir muharrir olsa:

— Ulan kara papaz. Sen kim oluyorsun da Türkiye'yi muhatap addetmiyorsun? diye girişir, ana avrat, oturduğu iskemleyi kaldırır kafasına vururdu. Ondan sonra da olanlar olurdu artık... Bu mesele sandalyayla halledilir!

— Türk lokumu diye tanınan Neclâ Ateş, geçenlerde Hürriyet Gazetesi'nde hâtıralarını neşretti. Türk lokumu hakkında fikirlerinizi açıklayınız mı?

— Bu yaz İstanbul plâjlarında cidden güzel vücutlar gördüm: Sakızlı lokum mu istersin, kaymaklı lokum mu istersin, yoksa iki kavrulmuş mu?.. Hepsi de doktorların «Ye» dedikleri cinsten. Ama, artık bizden geçti. Her şey gibi ona da perhizim. Lokum, bunların yanında Deveboğan

Ulanay ANLATIYOR

Özbek İncebayraktar

akidesi gibi kalır. Çehresinde patatesimsi bir etlilik var. Eğer, bu Türk lokumu ise herhalde Hacı Bekir değildir. Olsa olsa Tahtakale şekerlemecilerinde yapılan çeşitlerinden olacak!

Sonra, Sara Bernard'ın, Koklen'in, Kalipo'nun hâtıratını anlarım. Ama lokumun ne hâtıratı olacak? Elizabeth Taylor'un dahi — yazdı ise

eğer — hâtıratında alâka uyandıracak bir taraf olmasa gerek. Bütün hayatı, Burton'u bırakmış, Carton'u almış, Carton'u bırakmış, Zarton'u almıştan ibaret. Lokum da böyle. Kimi erkek «Kemiğe yakın et lezzetli olur» diye zayıf kadın sever, kimi erkek «Elimi attığım zaman avuçlarım dolmalı» diye hoşur kadın sever. Kimi pedavra tahtası gibi kupkurusundan hoşlanır. Fakat bunların hiçbir hâtırat teşkil edecek kudrette ehemmiyetli değildir.

— Acaba 1966 senesinde neler olacak?

— Kâhküllü şarkıcı oğlanlara Sir ünvanını veren İngiltere Kraliçesi bu sene beş soyтары dizbağı nişanı verecektir. Elizabeth Taylor, Burton'u bırakıp Zarton'a varacaktır. B. B. evlenmek üzere seçeceği kocaları birer kere tecrübeden sonra hiçbirisini keyfine uygun bulmayarak gene bekâr kalacaktır. Afrika devletlerinin birinde müthiş bir ihtilâl olacak, yeni devlet reisi, eski devlet reisini hafif ateşte püran ederek yiyecektir!

— Sizin seronofil derneği üyesi olduğunuzu ve alaturka müsikiye vukufunuzu biliyoruz. Yurdumuzdaki kuşların alaturka müsikiye duydukları alâka hakkında bizi tenvir eder misiniz?

— Bülbül, kanarya, florya gibi ötücü kuşlar, bizim müsikimizi bugünkü gençlerden daha çok severler. Tatyos Efendi bir gün bir kiraathanede keman çalarken, bir kanarya kemanın sapına konarak üstada refakat etmişti. Tamburi Cemil Bey merhum, Moda'daki evinde bir sabaha karşı öylesine bir tambur geçti ki, bir bülbül geldi, tamburun ucuna kondu, o çaldı bülbül dinledi, bülbül şakıdı o dinledi. Bazı hayvanlar insanlardan akıllı oluyor. Paris'te bulunduğum sırada bir köpeğim vardı. Evden çıkmadığım günler, köpeğe para verirdim. Hayvan gider, gazetemi seçer alır, parayı bozdurup üstünü geri getirirdi. Beykoz'da bir müsiği âlemi sırasında Hâfız Sami'nin okuduğu bir gazel üzerine, ağaçtan bir bülbülün yere, önümüze indiğini gözlerimle gördüm. Nuri Duyguer de, Hâfız Cemal'e Kadıköy'nde Yoğurtçu'dan Kurbağalı'ya doğru gazel okuyarak gittikleri aman, bülbüllerin ağaçtan ağaca geçerek kendilerini takip ettiklerini söyledi. Necip Aşkın, bir gün kemanla Haydın'ın bir sonatını çalarken bahçedeki kazların yanına gelip çalınan eseri dikkatle dinlediklerini bana kendisi söylemişti. Ben Avrupa'dayken bir de «Pire Tiyatrosu» görmüştüm. Pireler orkestra refakatinde vals yapıyorlardı.

Namaz vakti yakındı. Müsaade isteyerek tekrar elini öptüm. Teşekkür edip ayrılırken:

— Gene beklerim, memnun oldum, diyordu.

İnönü Demirel'i ikaz etti... — Gazeteler —

Kulaktan kulağa!

«Amerikalılar aya maymun gönderiyor...»

anKara nimet arzık

MEKTUBU

Kaçırdın... Harikaydı!

Gazeteciler, geç gelen gazetecilere sesleniyordu... «Kaçırdın... Hârikaydı!» Ve yeni gelen gazeteciler, «Kaçırılan hârikanın» bir ucunu yakalayabilmek için aceleyle, basın locasına dahiyorlardı...

Kaçırılan «hârika» n'olabilirdi, normal durumda?... Güzel bir konuşma, güzel bir espri... Lâtif bir hikâye, hançer gibi yerine oturtulmuş bir cevap... Halbuki bir milletvekilinin, başka milletvekilleri tarafından «benzetilmesi» kastedilen!.. Kelimelerin bu kadar değişik anlamda harcandıkları dünya pek değişik bir dünya olsa gerek, bize «tedris» edilen dünyadan...

«Kaçırılan hârikanın» gerginliği hâlâ giderilmemişti... Salonda sanki görünmez bir tel geriliyordu, bu görünmez telin üstünde iki görünmez kuvvet birbirine doğru yürüyordu... Durun bre kuvvetler, arada millet var!

Kürsüde eski Millî Birlikçilerin maskotu, Muzaffer Özdağ konuşuyordu, çocuksu, coşkulu, sesi çatıya patlıya, sille tokat oluyordu... fincancı katırlarını ürktüniyecek şekilde... Fincancı katırları da ürkmüyordu galiba! O konuşurken, fiili Başbakan Yardımcısı Cihad Bilgehan, meçhul ufuqlara, azıcık Demirelvari... Bilgehanın yüzünden artık çocukluğunun acılı ifadesi sıyrılmış, iktidar ifadesi gelmiş, iktidar... Bu ifade sempatik mi, görneler görmiyenlere söylesin!

Pembe, beyaz, iri ve oğlunun düğünüdenberi - son derece mutlu, gittikçe, bir huzur memleketi büyük babası şeklini alan Şinasi Osma, eski bir âbi asker dikliğiyle, eski bir genç askeri tasvîp ediyordu. Her an öne hoplamağa hazır A.P. nin arka sıraları «doğru... doğru» diye bağırıyorlardı... Faruk Sükanın yüzünden bile ebedî gülücüğü silinmişti... A.P. bu eski genç ihtilâliye, âdeta pederâne bir duygu duyuyordu, o, mısır patlatır gibi telâffuzuyla, endişelerini, kuşkularını, çekinmelerini, kardeşliğini, arşın arşın önlerine sererken!..

Sonra gene koridorlarda, sayı dayanışmasının verdiği büyük forsla «Höt... bizler, onu böyle konuşmağa mecbur ettik» diyeceklerdi...

Ay muhalefet, vay muhalefet, azıcık Makyaveli tekrar kıraat etse ne... Onca hücum, A.P. yi tekrar birbirine kenetledi. Kaç zaman için?... Belli değil... Eğer bunca hücum etmeseydiniz... Ne mi olurdu?... E, ikiyüz kırk kişinin uzun zaman mütecanis bir kütle halinde kalması zor... Enine çekişmeler olur, boyuna çekişmeler olur, çaprazlama çekişmeler olur, ve cart... Siz hiç patiska çarşafın çürüyüp yırtıldığını

Gördüğüm lüzum üzerine!

C.H.P. li Paksüt dostumuzun bir hikâyesini anlatacağım sizlere.. Pek şirin:

Paksüt, eskiden, Teftiş Heyeti Başkanymış. Bir gün «görülen lüzum» üzerine (o zamanlarda da bir sürü lüzum görülmüş birdenbire) başka ve pasif bir vazifeye atanmış. Kabullenmemiş çaresiz. O zamanlar Anayasa Mahkemesi falan da yokmuş! İnsanoğlu kullanabildiği silâhlarla savaşmış tek başına. Paksüt de o silâhlarla savaşmış ve tekrar eski vazifesinin başına gelmiş!

Bir iki gün kalmış orada. Sonra kendisi bir nâme hazırlamış ve bürosunun üzerinde bırakıp çekmiş gitmiş...

Suymuş nâme:

«Gördüğüm lüzum üzere istifa ediyorum»...

Tabii bu onbeş mutlu sene önceki daha genç bir Paksüt'ün icraatı... Gençlik bambaşka, ve başbaşa bir asalettir, dimi Akbaba?

gördünüz mü, carttakı!

Yatıştırıcılar arasında bu sefer, Bilgiç ve İsmet Sezgin de var... Hani o uçaklarda, uçak fırtınadan hopyayınca, hostesler, yüzlerine son derece huzurlu bir ifade oturturlar ya, yatıştırıcı milletvekillerinin de bu ifade yayılıyor «siyasi» çehrelerine... Aman sevsinler!

Bu son haftalar!

Sıcacık bakanlık koltuğundan uzak düşmüş, gittikçe eriyen bir Ali İhsan Göğüş, «Fikirrrrr» diyordu... «r»ler ağzında bir tahtasileme gıcirtısıyla yuvarlana yuvarlana... «Fikirrrrr... fikre tahammülleri yok!»

(Eeee... yığın yığın fikrin olursa, iktidardaki eloğlu, yazık, nasıl hazmetsin bunca fikri, nasıl tahammül etsin fikre a gecinden gecinden benim fikirli dostcağım?)

Sayın Bitlis milletvekili Zarife Koçak. Bütçe komisyonundan çıkıyordu alma al, moruna mor, ve kendisine satılmış olduğunu acılıyordu. Hay patavatsız Cevat Önder hay... Kompliman yaptığını sanıp: «Sizin gibi yaş yaşamış bir hanım» diyecek olmuştur da komisyonun orta yerinde... Hay patavatsız Cevat Önder hay... Üzülmeye Zarif'anın, bu birincisi değil patavatsızlıklarının. Birincisi hangisiydi hatırlıyor musunuz?... Ben hatırlıyorum!

Dinleviciler locasında yârenlik eden bir milletvekili. ovlamaya. dinlevici locasından elini kaldırarak katıldı. Sus pus divenlere de hatırlattı: «Ben milletvekilim!» Aaaa, iyi ki hatırlattın ahhah.. Sana deriz ki: «Azıcık tüzük oku!»

Ve Demirel...

Meclis çalkamınca, Başbakana haber iletilirdi, bir an geldi etrafında bir çemberle, A.P. koridorunda, bir banka oturdu, bekledi. Neyi bekledi bilinemez. Durumun karışmasını mı, düzelmesini mi?... Karışsa ne yapacaktı ki?... O durumda, ben olsam Başbakanlık odasında, kapıya koltuk, sandalya masa dayayıp otururdum. O, koşmuş gelmiş!

Demireli her görüşümde, büyük değişiklik buluyorum kendisinde: Hükümet programını okuduğu gün, sadece, son derece mutlu bir vatandaş. Sonra o sıhatli mutluluk kayboldu... Şimcik, onun da yüzü, iktidar yüzü: Biraz hırçın, biraz alıngan, biraz imtiyaz arıyan bir yüz!

Onaaa... gene rikkat duydum... Etrafında hopyan zıplayan çembere antipatim sonsuz... Onu vatanıştan ayıran çembere!

— Sanki ben kendim gidememişim!

PAZARTESİ

Uslup

Babâli eskiden bildiğiniz gibi Osmanlı İmparatorluğunun idare yeri idi. Babâliye kâtip olanlar da üslup erkân bilmek zorunda idiler. Setresi uzun kâti-bin, dillere destan İstanbul efendiliği o zamandan kalmadır.

Gerçi güntümüze göre o üslup ve o erkân, fazlaca etiketli, fazlaca âlâyışlı sayılabilir. Şimdi iki cümlede bir:

— Estağfurullah, rica ederim, o şeref bendenize ait, refikam câriyeniz, hakipâyinize yüz sürerim, özür dilerim... diye kırılma döküle konuşanlara başka dünyadan gelmiş garip yaratıklar gibi bakılıyor. Bu kadarı doğru-su komik kaçıyor.

Ama nezaketi ve terbiyesiyle meşhur o eski Babâlinin yerini, şimdi saygısızlığa ve terbiyesizliğe meslek edinenlerin Babâlisi doldurmuş. Babâlide çıkan gazetelerimizin Türkçesi, artık İstanbul Türkçesi değil de küllhanilerin argo sözlüğünden seçme kelimelerle bezenmiş Aynalçesme lisanı... Nice yazar var ki kalemi eline aldığı anda bir marifet yaparcasına döktürüyor:

— Bre kuyruğunu apışı arasına sıkıstırmış velet! Senin suratına tüküreyim...

— Ben adamı havuç gibi rendeler, üstüne limon sıktıktan sonra üçüncü sınıf lokantanın listesine dahil ederim...

— Yazarlığa özenmiş o sümkü-lüböcek camii duvarında iz bırakmaya çalışıyor ama kalemi-beynine sapladığım zaman yedi sülâlesinin şeceresini bana okutacaktır...

Ve İstanbul gazeteleri böyle-sine bir üslupla bütün yurda yayılıyorlar.

İstanbul kültür merkezidir diye bir eski söz vardı ya...

Şimdi terbiyesizlik üstüne kültür yapmak isteyenler İstanbul'a ve İstanbulun Babâlisine staj yapmaya gelsinler.

SALI

Şeytan!

Bizim memlekette ötedenberi aşıklara tahammül yoktur. Parkta dolaşan sevgilileri rahat bırakmayız, sinemada başbaşa film seyretmek isteyen çiftin canına okuruz, iki kişi elele kura çıksalar nice tehlikenin göbeğine atmış olurlar kendilerini...

Hayattaki aşıklara bu tahammülsüzlük, edebiyattaki aşıklara da mı bulaştı nedir? Geçenlerde saz şairi Aşık İhsan'ı tevki-ettiler.

Aşık İhsan uzun saç uzun s kalı ile güzel mısralar düzer, türküler söyler, saz çalar bir âdemdir.

Türk törelerinde çok eskiden beri saz şairlerinin yeri vardır. Saz şairlerinin söylediklerine tahammülsüzlük iyi bir âlâmet değildir.

O hale geldik ki neredeyse Bektaşî fıkralarına, Nasrettin Hoca hikâyelerine köpüreceğiz. Hani pek meşhur bir türkü vardır. Saz şairi sazına bakıp sorar:

— Şeytan bunun neresinde? diye...

Aman saz şairlerinin dilini ve sazlarının telini hoş karşılayalım. Bunca yolsuzluğu, hırsızlığı, edepsizliği, uğursuzluğu ha-

meder olduk şu yaşayışımızda; alını ak yüreği ak - saz şairinin türküsü ve yergisi mi bize dokunuyor.

ÇARŞAMBA

Siesta

Şili Cumhurbaşkanı Eduardo Frei:

«— Şili'de her şey kökünden değişmelidir...» demiş.

Ve 16 ncı yüzyıldan kalma bir âdet olan Siesta'yı yasaklamış.

Siesta öğleden sonra uyku âdeti...

Bir İspanyol geleneği. Şili'de işyerleri öğleden sonra siesta için tatil yapıyor. Siesta'dan sonra her yer açılıyor. Memurlar, işçiler ancak saat akşamın 8'inde işten çıkıyorlar. Ve ondan sonra da geceyarılarına kadar ya hey...

Ertesi gün öğleden sonra tekrar uyku...

Başkan Frei'nin çıkardığı kanuna göre öğleden sonra artık uyumak yok. Ve işyerleri saat 5'te tatil edilecek.

Bu düzeni sürdürmek için de emir verilmiş: Öğleden sonra 4 ile 7 arasında bütün içkili yerler kapanacak.

Bu durumdan kadınlar pek memnunmuşlar. Anita Rojas adında bir ev kadını:

— Çok iyi oldu, demiş, artık kocam eve vaktinde geliyor.

Bazı ehli keyif erkekler ise fena halde bozulmuşlar:

— İktidar vatandaşların hürriyetlerine tecavüz ediyor. Bu yasak demokrasiye sığmaz... diye söylüyorlarmış.

Anlaşılan Şili'deki demokrasi ve hürriyet anlayışı ile bizim Türkiye'deki arasında bir yakınlık var. Ama Şili'deki memurlar şunu bilmelidirler ki uyumak için ille de hükümetin siesta'yı tanınması gerekmez.

Bakınız bizim Türkiye'de siesta yoktur, ama öğleden sonra

bütün dairelerde şekerleme vardır.

Şili'deki memurlar da artık biraz kafalarını çalıştırsınlar canım... İlle de kanunla mı uyuyacaklar? Biraz da kanunsuz uyunsunlar.

PERŞEMBE

Haydi hayırlısı

Yeniden dört tane imam ve hatip okulu açılmış. Ve Milli Eğitim Bakanı Orhan Dengiz: «— İmam ve Hatip Okulları kalkınmamız için gereklidir...» demiş.

Bay Orhan Dengiz sadece: «— İmam ve Hatip Okulları gereklidir... dese kimse kendisini kinayamazdı.

Ama «İmam ve Hatip Okulları kalkınmamız için gereklidir» derse iş değişir.

Bizim Milli Eğitim Bakanı bira-kınız siyaseti, iktisadı da işin içine karıştırıyor.

Haydi hayırlısı...

İmam ve Hatip Okulu açarak iktisadi kalkınma yeni bir metod olsa bile tecrübeye değer. Nasıl olsa vaktimiz bol, acelemiz yok, sinayalım bakalım.

CUMA

Soyunmak

Yerli filim sanatçılarının biri:

«— Vallahi ben her pozisyonda ve her yerde rahatça soyunurum. Allahın verdiği güzelliği kuldan ne diye saklıyayım. Vücutları kusurlu olan yıldızlar benim hakkımda söylemediklerini bırakıyorlar. Bunun sebebi de malûm. Çünkü kendileri soyunamıyorlar... diye gazetecilere dememiş.

Yalnız demec vermekle kalsa iyi, bir de poz üstüne poz vermiş. Sayın yıldız'ın gazetelerde

çıkan resimlerine baktık. Doğrusu fena değil... Tam Havva ana pozunda...

Ancak gene şu sıralarda milletvekillerinden biri Mecliste:

«— Strip-tiz tâbir edilen edepsizce soyunma hakkında yetkililerimiz ne düşünüyor? Tedbir alınmıyacak mı?» diye soruyor.

Anlaşılan bu milletvekili soyunmuş yıldızların tersine:

— Allahın verdiği kuldan gizlemek... ilkesini savunuyor.

Şimdi bir kanun çıkararak soyunmayı yasak etmek ne gibi sonuçlar verecektir?

Herhalde vücutlarını pek beğenen ve durmadan soyunan sanatçılar:

— Ah, diyecekler, vücutları çirkin olan politikacı karıları sebep oldular da artık soyunmıyoruz.

Tehlikeli bir konu...

Ve bizim milletvekilleri soyunmuşlarla değil, soyulanlarla ilgilenmeler çok daha iyi ederler.

CUMARTESİ

Timarhane

Buenos Aires'den bildirildiğine göre 60 yaşlarında bir köylü muayene edilmek üzere 29 yıl timarhanede bekletildikten sonra nihayet muayene edilmiş, ve sağlam raporu verilerek hastahaneden çıkarılmış.

Bu haberi veren ajanslar dünyaca ciddi tanınmış ajanslar olduklarından olayın üzerinde durmak gereğini hissettik.

Bir kere timarhanede 29 yıl muayene edilmek üzere sakın sakın bekliyen insan akıllı olmaz. Muhakkak delidir.

Deli olmasa bile 29 yıl timarhanede beklediği için delidir.

Timarhanede 29 yıl beklediği için deli olmasa bile, onu timarhanede 29 yıl muayene etmeden bekleten doktorlar delidir.

O doktorlar deli olmasalar bile 29 yıl muayene edilmek üzere bekliyen hastayı muayene edip sağlam raporu veren doktorlar delidir.

Görüyorsunuz olay o kadar vahim ki delilikten kimsenin kurtulmasına imkân yok... Hatta biraz daha işi incelersek biz bile sapıtabiliriz.

Bunun içindir ki: — Arada sırada böyle delilikler olur... deyip keselim fıkrayı.

PAZAR

Sınıf

Yeni hazırlanan Personel Kanunu tasarısına göre memurlar sınıflandırılacakmış...

Ve bu arada gene gazetelerde çıkan haberlere göre tam 233 sınıfa ayrılacakmış memurlarımız...

Yani bir memura soracaksınız: — Kaçınıcı sınıftansınız?

— 221'inci...

— Ya siz?

— 196'ncı...

Deli pöstekesi saydırır gibi sınıf saydıracaklar insanlara...

Üstelik bir de yıllarca marş söylemiştik:

— İmtiyazsız sınıfsız, kaynaşmış bir kütleyiz... diye.

Şimdi memurlar bu marşı şöyle söylemeli:

— İmtiyazlı sınıflı kaynaşmış bir kütleyiz...

Çok daha doğru söylemiş olurlar. Çünkü bu sınıflar dalgasında gene kaynayacak gibi görünüyor memurların hakları...

M. Ali Aybar Amerikayı gericilikle suçladı. — Gazeteler —

Soğuk damga!

(Şimdi adına «Randevu evi» denilen evlere eskiden «Koltuk evi» denilirdi. Abdülhamid'in tahta çıktığı 19 Ağustos donanma gecesi böyle bir evde eğlenen hovardalar mahallelinin baskınına uğramışlardır.)

Hovarda — Ne oluyorsunuz be?.. Bu gece donanma.. Saye-i şahanede eğleniyoruz... Padişahım çok yaşaaa!

Mahalleli — Yoook, padişahımız efendimiz, din ve namusumuzun elden gitmesini affetmezler...

Hovarda — Öyle ise, Allahın emri, Peygamberin kavli ile bu kızları alıyoruz!.. Gel imam efendi nikâhımızı kıy!.. Siz de ey ahali şahidimiz olun!

İKİ DERT YOLDAŞI

N EYZEN Tefvik'le Sait Hikmet Bey, bir akşam âdetleri üzere meyhaneye giderler. Fakat içmeğe başlamadan önce bir anlaşmaya varırlar: Meyhane dönüşü kim daha az serhoşsa ötekini evinin kapısına kadar götürecektir. Bundan sonra, gönül rahatlığı ile atıştırmağa başlarlar. Nihayet geç vakit evlerine gitme zamanı gelir. Neyzen Tefvik, kendisinin daha ayık olduğunu ileri sürerek, arkadaşını evine bırakmağa niyetlenir. İki saat kadar, o duvar senin bu duvar benim sokaklarda sürüklendikten sonra güç halle Sait Hikmet beyin kapısına rampa ederler. Neyzen Tefvik, büyük iş yapmışların güveniyle:

— Hadi bakalım; der işte evine geldin; sen gir, ben giderim.

Fakat Sait Hikmet Bey, itiraz eder:

— Yoo, ben fazla oldum bu akşam. Beni kapıda bırakma; zaten yattığım oda şuracıktı, kapının yanbaşında; beni yatağıma yatır öyle git.

— Peki, öyle olsun, eve nasıl gireceğiz?

— Al, işte anahtar.

Uzun ve gayretli uğraşmalardan sonra kapıyı açarlar, içeri girerler. Yatak odasını bulurlar. Lâmba veya mum yakmak hiçbirisinin aklına gelmez. Bu sırada Neyzen sorar:

— Yatağın nerede dostum?

— Canım şurada cibinliği görmüyor musun? Sağ tarafta olacak.

Yine gayretle aramaya koyulurlar; Neyzen Tefvik, zaferle bağırır:

— Hah, buldum Sait, gel bu yana bakalım.

Sait Hikmet ona yönelir; arkadaşı, vefalı bir yar itinası ile onu kucaklarına alır, cibinliğin perdelerini aralayıp yatağına bırakır. «Haydi Allah rahatlık versin.» dedikten ve yorgunluğunu çıkarmak için bir süre oturduktan sonra sokağa çıkar. Çıkar ama bir de ne görsün? Kaldırımın üstünde boylu boyunca biri yatıyor. Merak eder, eğilip bakar; Allah Allah! bu, biraz önce yatağına yattığı Sait Hikmet değil mi?

— Yahu, ne ele avuca sığmaz adamsın be!.. Ne zaman ve niçin sokağa çıktın? diye betelenerek onu yeniden sırtlar; inliye tıshya tekrar yatağına yatırır. Dışarı çıkıp da onu yine kaldırımın üstünde görünce bu sefer küfürler ederek tekrar yatağına götürüp bırakır. Bu hal tam beş kere tekrarlanınca Neyzen Tefvik, çileden çıkar. Suratını tekmelemek için yerinde tepinirken:

— Sait, vallahi artık tepem adamakıllı attı. Yatağında adam gibi yatacaksan yat; seninle uğraşacak değilim. Yoksa alimallah kaldırımın üstünde terkeder giderim.

Diye ısıklık çalarcasına haykırıncı, zavallı Sait Hikmet Bey'in, yattığı kaldırımdan iniltisi sesi cevap verir:

— Benim ne suçum var Tefvikçiğim; cibinlik sandığımız yer galiba pencerenin perdesi imiş. Beş defadır sen, beni yatağıma yatırıyorsun zannederek, pencereden sokağa atıyorsun.

Terbiyesizlik

Hüsmen Ağa; kabadayı geçinir, yetişkin oğlunu da kendisi gibi kabadayı yapmağa çalışırdı. Oysaki oğlu Mahir, hiç de bu heveste değildi. Babasına uyuyor gözüktü; fakat kavgadan, dalaşmaktan nefret ederdi. Hüsmen Ağa, bir seferinde yine azılı bir küllhanbeyi ile kapışmış, hatırı sayılır ölçüde dayak yemişti. Hemen koştu, kahvede dama oynayan Mahir'i kolundan tutup dayaklediği adamın karşısına dikti:

— İntikam al Mahir!.. diye bağırmağa başladı. Bu pezevenk, babamı tava sapına çevirdi; yaptığını yanına koyma itoğlu itin.

Mahir, çaresiz, şöyle bir kabardı, sesini yükselterek:

— Ulan babamı döven sen misin hergele?

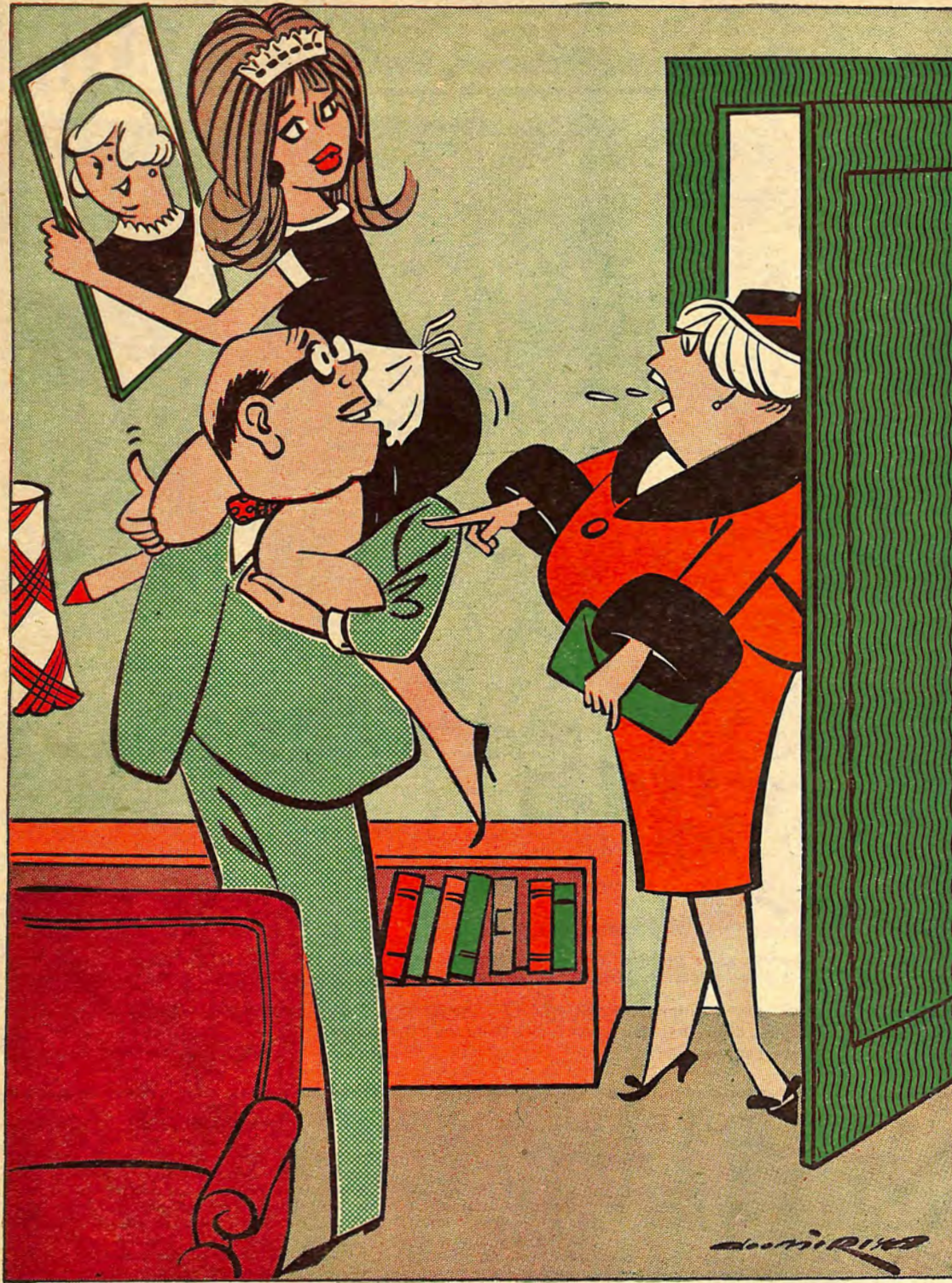
Diye gürlledi. Öteki, yuka idan aşağıya, Mahir'i süzdü:

— Benim ulan deyyus; ne olaealmış bakalım?

— Yaşlı adamı dövmek marifet değil; yürekli isen bir de bana vur bakalım.

Küllhanbeyi, sanki bu teklifi bekliyordu. Gerilip gerilip Mahir'in suratına, gözünde şimşekler çaktıran iki zorlu şamar indirdi. Biçare delikanlı neye uğradığını anlıyamamıştı. Herifin yeni hamlelere hazırlandığını gönce, hemen babasına döndü:

— Yürü baba gidelim; dedi. Gördün ya, bu terbiyesizin biri.

— Bak karıcığım, duvara senin resmini asıyorum!..

Günaydın...

Genç adam gecenin epeyce ilerlemiş bir saatinde sevgilisini evine getirdi. Fakat bir türlü ayrılmaya razı olmuyordu, evin önündeki merdivende bir müddet daha oturup konuştuktan sonra nihayet:

«Sevgilim» diye fısıldadı. «Sana iyi geceler demek zamam geldi artık.»

Buna, üst kattaki pencereden sinirli bir ses cevap verdi:

— On dakika daha bekleyip günaydın diyebilirdin!

Yeni lûgat

GENÇLİK — İnsanların hamken yemesini sevdikleri bir meyve.

PAPAĞAN — İşittiğini olduğu gibi ve kendinden bir şey katmadan nakleden biricik yaratık.

EVHAM — Kadınlara, kocalarının geç kaldığı zaman ârız olan bir hastalık.

KUMARBAZ — Başkalarının elindeki paraları almak için elindeki parayı harcıyan adam.

İKTİSATÇI — Uğradığı ziyanların sebeplerini gösteren fakat telâfi etmek gücünde olmayan adam.

BAŞARILI DIPLOMAT — Politika ile vicdanı birbirinden ayırmasını bilen zat.

Her şey

Hangi işe el atsa
«Kupa» dediğimiz
Mantık bina edildi
Akşamcı'nın arzu
«Şık şık eden nal

Sevene kâr eylem
Sevincede görün
Sızana kaldırımı
Serhoşa Arap Bar
«Şık şık eden nal

Kimine bağlanırsın
Sevdasını taşırsın
Aç olsan da etraf
Gizlilik ömrümüz
«Şık şık eden nal

Her zaman kabul
Zorla yenilir hale
Yarın belki şeyta
Daha şimdiden ka
«Şık şık eden nal

Farkı ne memnû
Güzele gönül ver
Aşk imiş en gerçe
Sevmek gönül pa
«Şık şık eden nal

Kimi Ada güzeli, l
Öyle buseler var l
Aşık olma illeti b
Gençlerin rüyasin
«Şık şık eden nal

Bâzan kendi kend
«Yaşın biraz geç
«Yirmilik gençler
Peşinden koştuğu
«Şık şık eden nal

Sü

B. Falanoğlu hayatı boyunca doktoru, onun hastaneye ya söyledi.

B. Falanoğlu bunun gerçeğe meğre başlayınca anladı.

Doktor birkaç günlük sıkı

— «Kendinizi nasıl hissed

B. Falanoğlu elindeki süt

— «Biraz daha iyice!» dedi
dıklarını şimdi daha iyi anlıyc

ıraylan!

ziyan üstüne,
ıkıyoruz «Maça»dır.
hezeyan üstüne,
ibedir, paçadır,
bitiren akçadır!»

hdiit, ne nasihat,
kusur, ne kabahat!
ir pek rahat,
ça, pakçadır,
bitiren akçadır!»

cadın yok gibi,
le ok gibi,
neli tok gibi,
iren salçadır,
bitiren akçadır!»

asınların dileği,
sın keleş!
inün saf meleği:
uzlar çıplakçadır,
bitiren akçadır!»

aymış, portakalmış?
neden miras kalmış!
erisi kılı-kalmış»
liyen fırçadır,
bitiren akçadır!»

güzelidir,
nezelidir,
elidir!
ıvrak kalçadır,
bitiren akçadır!»

um: «Mutlusun sen»
umutlusun sen!»
barutlusun sen!»
ak!» iyi parçadır,
bitiren akçadır!»

Salâhattin KUTLU

ırap

şarabı hep kaçırmıştı. Bir gün
ır rejime girmesi gerektiğini

ı devamlı şarap yerine süt iç-

oldan sonra sordu:

bakarak:

beklerin niçin durmadan ağla-

— Aramızda kalsın, galiba gebeyim..
— Yaaa... Ne kadar?..
— Eh, iki saat kadar var!

Duyduklarımız

- * Suçlu hâkime:
«— ...Dâvacının saatini çaldığıma tabii pişman oldum, hele bunun altın olmadığını anlayınca!»
- * Hasta, kendisini tedavi eden doktora:
«— ...Çektiğim uykusuzluk hastalığımın kurtulduğuma o kadar memnun oldum ki, sevincimden geceleyin gözlerime uyku girmez oldu!»
- * Hoppa kadın arkadaşına:
«— ...Kocamın ahlâkı çok düzeldi.. Boşandığımız gündenberi bana karşı çok nazık davranıyor!»
- * Bir kadın derneği üyesi kocasına:
«— ...Bugünkü toplantımız çok sıkıcı idi. Bütün üyeler gelmişlerdi, çekeştirecek kimse yoktu..»

Elma ağacı

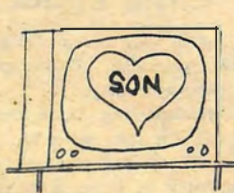
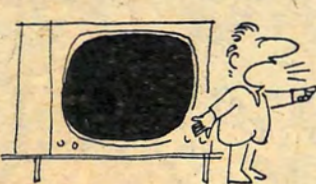
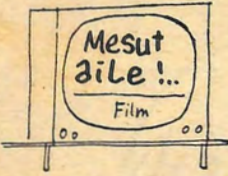
Okuldan yeni mezun olan genç
tarım mühendisi, ihtiyar çiftçi
ile konuşuyordu:

— Kullandığımız tarım metot-
ları o kadar eski şeyler ki... Ta-
biî, bu yüzden verim de çok
düşük oluyor. Örneğin şu elma
ağacından 25 kilo elma bile ala-
mıyorsunuzdur herhalde?

İhtiyar çiftçi başını hafifçe
sallayarak cevap verdi:

— Doğru söylüyorsun ama öğ-
lüm, o elma değil şeftali ağa-
cıdır!

İsviçre mizahından:

2000

Yazısız hikâye

Oda numaranız kaç?

EPHRAİM KISHON'DAN:

Ergin Ortaç

İSRAİLDE turistlerin sayısı her yıl biraz daha artıyor. Memleketimize gösterilen bu ilginin belligaş nedenlerini şöyle sıralayabiliriz: Yahudiler, İsrail'i tarihi bakımdan ilginç bulduklarından.. Hristiyanlar, bir zamanlar Nasranilerin, (Yahudilerin ilk hristiyanlara verdikleri isim) yaşadığı bu toprakları görmek amacı ile.. Amerikalılar ise, petrole olan aşırı düşkünlüklerinden İsrail'i ziyaret ediyorlar.

Ziyaret sebepleri ayrı olmakla beraber, hemen hemen bütün turistler otel seçme konusunda birleşiyorlar. Evet, nedense İsrail'e gelen turistler otellerin en pahalısını, en lüksünü seçip kazıklanmağa can atıyorlar âdetâ. Durum böyle olunca, İsrailîler de ellerinden geldiği kadar turistleri memnun etmeğe çalışıyorlar tabii!

Geçenlerde, turistlerin akın ettiği lüks otellerin birinde ben de kaldım birkaç gün. O yıl, nasıl olduysa, vergi borcumu ödedikten sonra biraz para kalmıştı elimde. Bunun üzerine, «fırsat bu fırsat» deyip, birkaç gün tatil yapmağa karar verdim... Tatil yeri olarak da, hususi plâjı, hususi tenis sahası, hususi sineması ve daha birçok hususiyetleri olan Süper-de-Lüks Hotelini seçtim.

Otelin önünde taksiden inerken, elimden bavulumu kapam general kılıklı kapıcı:

— «Beyfendi, oda numaranız?..» diye sorunca, herife:

— «Daha şimdi geldim.. Oda numarasını n bileyim...» diye çıkıştım.

Kapıcı bu sözlerime hiç aldırış etmeden, general azametiyle önüme düştü, bavulumu içeriye taşıdı. Otelin danışma bürosundan oda numaramın 157 olduğunu öğrenirken, kapıcı da cebinden çıkardığı deftere bu numarayı not ediyordu.

157 numara, salonu, yatak odası, banyosu, balkonu ile gerçekten şahane bir daireydi. Elbiselerimi bavyuldan çıkarıp dolaba yerleştirdikten sonra, ellerimi yıkamak için banyo odasına girdim. Baktım, muslukta sabun yok.. Çaresiz telefonla istemek zorunda kaldım.

Biraz sonra ithal malı Hollywood sabununu getiren hizmetçi kız, kapıdan çıkarken sordu:

— Oda numaranız kaç, efendim?

— 157 diye cevap verdim.

Hizmetçi kız kırtarak, dantelli beyaz önlüğünün cebinden çıkardığı deftere (157) diye not etti hemen.

Ellerimi yıkadıktan sonra aşağıya, salona indim.. Masalardan birine oturdum. Biraz sonra garsonun biri, önüme bir fincan çayla iki dilim kızarmış ekmek koyup uzaklaştı. Kızarmış ekmekler hoşuma gitmişti.. Garsondan bir dilim daha isteyince:

— «Oda numaranız?..» diye dikildi karşıma.

Vestiyerin önünden geçerken saati öğrenmek istedim..

— Madmazel, oda numaram 157, dedim, saat kaç lütfen?

Vestiyerdeki kız:

— «5.32» diye cevap verdikten sonra önünde duran deftere (157) notunu koyuverdi.

Odamı çıkınca bir bardak su getirmelerini söyledim. (157). Akşam yemeğine inmeden önce elbise fırçası istedim.. (157). Boyuna, oda numarasını söylemekten bıkmıştım. Aşağıya inince, danışma bürosundaki memura:

— «Nedir bu rezalet?..» diye açtım ağzımı. «Her önüme çıkan, kalem deftere sarılıp oda numarasını soruyor benden..»

Memur, beni şöyle bir süzdükten sonra:

— «Sir» diye Oxford İngilizcesiyle cevap verdi. «Müşterilerin birçok ihtiyaçları ve edilen hizmetler otel ücretinin dışında kalır, Sir... Bu gibi hizmet ve ihtiyaçların karşılığını hesaba geçirmek için de, müşterinin oda numarası sorulur Sir... Oda numaranız kaç Sir?..»

— 157..

Herif, «Thank you Sir..» diye teşekkür ettikten sonra gayet pişkin, önündeki deftere «157 numaraya malumat verildi» notunu koydu.

Oda numarasını söylemeden, konuşmaya imkân yok otelde. Hatta biriyle tanışırken bile ismini değil, mahkûnlar gibi numaramı söylüyordum:

— 157.. tanıştığımıza memnun oldum.

Bir gün terastaki şezlonklardan birine uzanmış dinleniyordum... Elinde defter yanına yaklaşan görevli:

— 157, dedim yavaşça, biraz hava alıyorum!..

Adam teşekkür edip, «57, temiz hava» diye not etti.

Bir an içimden

— «57 değil 157..» diye adamın yanlışını düzeltmek geçtiyse de, gizli bir kuvvet söylemeye engel oldu. Parlak bir buluş gelmiştii aklıma...

O akşam, istakozlu, şampanyalı bir ziyafet çektim kendime.

Yemek bittikten sonra garson:

— «Oda numaranız, beyfendi?..» diye sorunca.. Hiç bozuntuya vermeden:

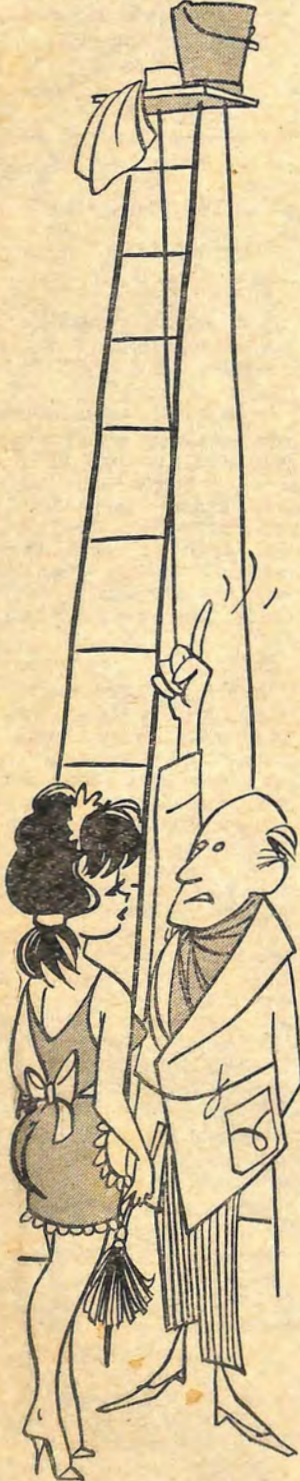
— «75» diye bir numara attım.

Tam bir turist gibi yaşamağa başlamıştım artık... Kahvaltılarda havayar, yemeklerde şampanya.. Plajda hararet bastıkça buzlu kokteyller ısmarlıyordum boyuna. Kotrayla gezintiler.. Su kayığı yapmalar.. Geceleri âlemler... Numarayı sordukları zaman da, «75» diyip çıkıyorlardım için içinden.

Tatil bitmişti... Fevkalâde hareketli geçen iki hafta sonunda otelden ayrılıyordum. Ağzım o kadar alışmıştı ki, hesabı öderken, «oda numaranız kaç?..» sorusuna, az daha «75» diye cevap verecektim. 490 Pfund tutan hesabımı öderken, «75» numaradaki mutlu turistin hesabını düşünüyordum ister istemez!

Çeviren:

Ergin ORTAÇ

— Çık şunu da gözümün önün-
de temizle bakayım!

Benzetiş!

Adını, sanını herkes tanırdı,
Etrafa yüksekte bakışı vardı!
Cüceyken kendini bir dev sanırdı,
Meydana haşmetle çıkışı vardı!

* * *

İki kuş vururdu bâzan bir taşla,
Hallı oyalardı sade tıraşla,
Öne geçmek için hırsla, telâşla,
Alemleri bir itiş, kakıştı vardı!

* * *

Çıkan her yangını o körüklerdi,
Hem cesur görünür, hem de ürkerdi,
Sonra hatâsını halka yüklerdi,
Samanın altından akışı vardı!

* * *

Gözlerinde vardı kin adlı perde,
Merhamet duymazdı topluma, ferde,
Herkesi sevgiyle tutacak yerde,
Gizlice dişini sıkışı vardı!

* * *

Üç karpuz taşırdı bir koltuğunda,
Altın yumurta var her folluğunda,
Öfkeyle âcize kudurduğunda:
Perdeyi bir anda yıkışı vardı!

* * *

Diyorduk: «Şu adam hırsına doysa!»
Biz pas dedik eğer siyaset buysa!
Olaylar gerçeği önüne koysa,
Alaylı alaylı alkışı vardı!

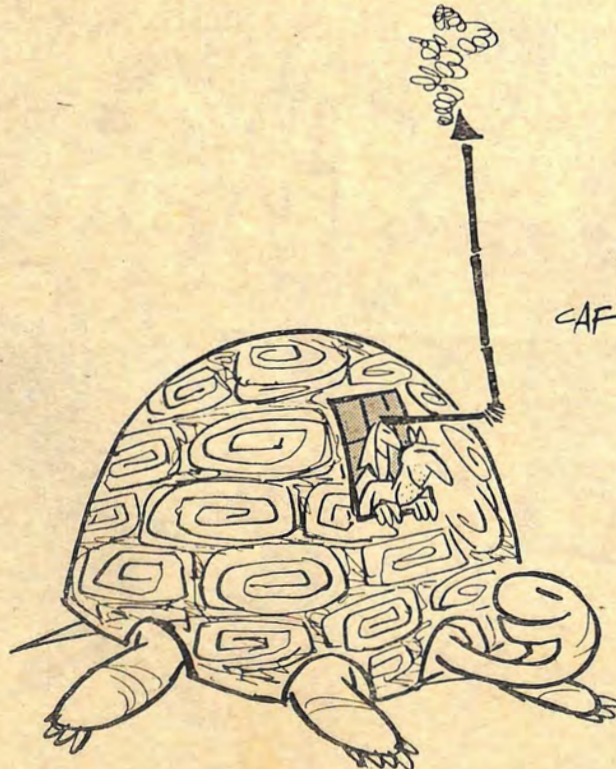
* * *

Tohumdu, tırtıldı, kelebek oldu,
Yaşlandı yeniden bir bebek oldu,
Harcanan gayretler boş emek oldu,
Dolu şimşek gibi çakışı vardı!

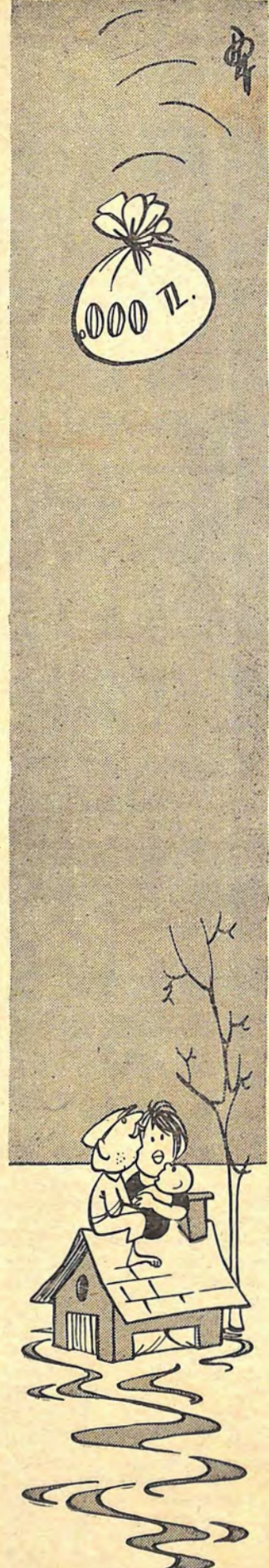
* * *

Tanıdın değil mi dostum Ağamı?
O soktu çöplüğe senin gagamı!
Hiddeti dinmezdi, hattâ yorgamı
Bir pire uğruna yakışı vardı!..

Salâhattin KUTLU

— Güle güle oturun, size de yeter, bana da!..

Sel bölgesine para yardımı
yapılıyor.. — Gazeteler —

GİLK altı ay, hiç kontışma-
dı... İkinci altı ay, şarkı
söyledi... Annesinin, mem-
leketinin şarkılarını... Aradan
bir yıl geçince, günleri, unuttu...
Şarkılar, susmaklar, biktirmişti
onu daracık dört duvar içinde.
Tepedeki delikten sızan solgun
ışık da avutmaz olmuştu onu
artık...

«Kaç gün olmuştu bu hücreye
hapsedileli?... 717... Hayır, 757...
Değil, 857...

Karışmıştı, günler haftalara,
haftalar aylara, aylar yıllara...
Tepeden sızan ışık, tam 21600
sayıncaya dek aydınlatıyordu
hücreyi... Gittide rakamlar uzu-
yor, hücre ısınıyor, sonra yine
rakamlar küçülüyor, hücre soğu-
yordu... Yaz kış, kış yazı takip
ediyordu...

Hiçbir insan sesi duymamıştı
buraya girdiğindenberi... Hattâ,
hiçbir canlı sesi... Günde bir de-
fa yukardaki demir kapak gıcı-
rıyor ve simsiyah, kupkuru bir
ekmek düşüyordu hücrenin orta-
sına... Onun düşüşü, düşerken
tok bir ses çıkarışı bile, bu kup-
kuru taşlar arasındaki tek canlı
için büyük bir olaydı... Öyle gün-
ler geldi ki, karnını doyurmak
için değil, sesini duymak için
bekler olmuştu kara kuru ek-
meği...

İki kişi oldu arasıra... Kavga
etti kendisiyle, münakaşa etti
ruhuyla, mahkemede yargıç ol-
du diğer yanıyla...

«İnsan sesi, canlı sesi!..»

Taşlara isim koydu... İrikal-
çalı dedi, Darkalçalı dedi, Tüyü-
bozuk dedi... Birbirlerine misa-
firliğe gönderdi onları... Hırsız-
lık ettirdi, uğursuzluk ettirdi...
Sonunda Tüyübozuk öldü, İri-
kalçalı perişan oldu...

«İnsan sesi, canlı sesi!..»

Bir gün karanlık hülyasından,
— çık çık — sesleriyle uyandı.
Deli gibi fırladı taş üzerindeki
ot yatağından. Gözlerini, karan-
lık hücrenin simsiyah taşlarına
diktı. Köşeye baktı... Sidik yo-
lundaki delikten geliyordu ses-
ler... Avına yaklaşan bir kedi
sessizliğiyle attı adımlarını...

Canlı!.. Evet, bir canlı vardı
orada... Ses çıkaran bir canlı...
Uzun kuyruklu, uzun kulaklı boz
bir fareydi bu... Hazla gevşedi
her yanı... Ah, bir yakalayabil-
seydi, evet bir yakalayabilseydi!..
Canlıydı, ses çıkarıyordu, vücu-
du sıcacıktı insanlar gibi... Yi-
yordu, nefes alıyordu, gözleri
bakıyordu...

Fırladı deliğe. Başını duvara
çarptı. Yakalayamamıştı, kaç-
mıştı fare... Koştı, deliğin ge-
risine kara bir ekmek parçası
koydu... Nefes almadan bekledi
dakikalarca... Uyudu uyandı bek-
ledi. Usanmadı bekledi... Ama
yakaladı bu kez... Fare, elini
ısırdı, cıkçıklar çıkardı, güldü,
güldü, güldü Hücreli... Karnına
bastı, cık-ler duydu... Mutluydu
artık, iki kişiydiler hücrede...
İki canlı!.. Bırakmak istemiyor-
du arkadaşı gitsin; deliği kapa-
dı o günden sonra. Yatağını da
onunla paylaştı, bir lokmacık
kara kuru ekmeğini de!..

Ona anlatıyordu artık hâti-
ralarını, ona söylüyordu artık tür-
16

Kadın Kokusu

Muzaffer İzgü

külerini, ninnilerini... Kendini
buraya niçin tıktıklarını bir bir
hikâye ediyordu...

«Suçsuzum» diyordu, «kimse
inanmadı, bari sen inan!.. Suç-
suzum, insanlara hiçbir şey yap-
madım!..»

O konuştuğu, boz fare, donuk
gözleriyle seyrediyordu... Ama
bu konuşmalar, bu mutluluklar
çok sürmedi... Bir gün, ansızın
ölüverdi farecik. Hiç, hiçbir se-
bep yokken... Kendi kadar daya-
namamıştı bu karanlığa, bu kara
taşlara!..

Hücre ısıdı ağladı, hücre ka-
rardı ağladı, hücre soğudu ağla-
dı, hücre ısındı ağladı... Yas tut-
tu günler günü boz arkadaşının
ardından... Hücrede mezar kaz-
dı, başucuna taş diktı. Kara ot
saplarıyla, «Benim en iyi, en
vefâlı, en anlayışlı arkadaşım»
diye yazdı mezar taşına...

Rakamlar uzadı, rakamlar a-
zaldı, hücre ısıdı, hücre karardı...
Taşlar yine isim aldı... İri-
kalçalı öldü, kızı doğdu; Darkal-
çalı gitti, Dikgöğüslü geldi... Kız

ların ikisi de birbirinden güzel-
di. Dolgun kalçaları, yuvarlak
göğüsleri, uzun bacakları vardı.
Birin dudağına uzanırken, öte-
kinin bacaklarını okşardı... Ama
şu Dikgöğüslü, neden kıskançtı
bu kadar? Hep kendini okşaya-
cak değildi ya? İrikalçalının kızı
da kadındı, o da okşamak, o
da sevmek isterdi...

«Huysuz, huysuz Dikgöğüslü!..»

Bir gün yine ekmek atılan te-
pedeki kapak açıldı. Keçi sakallı
gardiyanın biri başını uzattı...

«Hey ahab!..» dedi.

Yıllardanberi duyduğu ilk in-
san sesiydi bu... Sesler, hançe-
redeki ses telleri tıkırmıştı onu
buraya... Korktu, titredi, kalbi
durur gibi oldu... Yavaş yavaş
başını yukarıya kaldırdı... Saçı-
nı sakalını aralayarak gözlerini
deliğe diktı... Sırıtiyordu gardi-
yan...

«Müjde ahab, müjde!.. Yanın-
daki hücreye ne koyduk biliyor
musun? Bir kadın!.. Kraliçeler
gibi güzel bir kadın!..»
Delik kapandı...

«Kadın ha!.. Bir kadın ha!..
Burada, şu taşların ardında bir
kadın vardı ha!.. Kraliçeler ka-
dar güzeldi ha!.. Ne lüzum var-
dı kraliçeler kadar güzel olma-
sına? Kadındı ya... Saçları vardı,
dudakları vardı, kalçası göğüs-
leri vardı... Kadın!.. Kadın ko-
kusu, siyah taş duvarların ardın-
da kadın kokusu!..»

O zamana dek hiç kazmamıştı
duvarları, hiç denememişti. Yal-
nız, boz arkadaşına bir mezar
yapmak için kazmıştı taşları.
Tırnakları kan içinde kalmıştı.
Ama kazmıştı, aziz arkadaşına
son iyiliğini, son vazifesini yap-
mıştı... Yine kazacaktı; oyacaktı
taşları, duyacaktı kadın koku-
sunu, görecekti kadın yüzünü...

«Kadın, kadın, kadın!..»

«Kıskanç Dikgöğüslü, işte so-
nun geldi. Göbeğinden başlayaca-
ğım senin oymağal!..»

İrikalçalının kızına baktı.
«Hain, seviniyorsun değil mi?»
dedi.

Dikgöğüslü'nün göbeğini oy-
du...

Hücre soğudu...

Barsaklarını deşti...

Hücre ısındı...

Kaburgalarını çıkardı...

Hücre soğudu...

Kalbini söktü...

Hücre ısındı...

Isındı soğudu, ısındı soğudu...

Parmaklarının uçları tahtalaş-
mıştı artık. Çepeçevre tırnak ol-
muştu. Dikgöğüslü'nün bir tek
derisi kalmıştı delinecek. İnat
ediyordu sırtını deldirmemek
için... Kolunu sokmuştu, kol ka-
lınlığındaki deliğe; yüzünü du-
vara yanaştırmıştı... Son bir
hamle daha yaptı, sündü, sündü
ve deldi...

Pofladı!..

Yılların poflayışydı bu... Ön-
ce bir kokladı deliği. Eksi-
msi kadın kokusu genzini yaktı.
Ciğerlerine çekti bu havayı derin
derin, dura dura... Sonra, gözle-
rini dayadı deliğe. İki kadın ba-
cağı gördü... Kırdan kapkara ol-
muş, dolgun kadın bacakları...
Dizler, baldır, topuklar, ayak
parmakları ve sarkan bir ip...
Yukarıya çekilmişti kadın... Göz-
lerinin içinde son kalan şey,
uzun uzun kirli kirli kara tırnak-
lardı... Kadın tırnakları, kadın
vücudunun başlangıcı tırnak-
lar... Deliğin başına çöktü... Hiç-
kırda, hiçkırda, hiçkırda... Bir da-
ha baktı delikten bir daha, bir
daha... Yok, yok olmuştu ka-
dın!..

Tepedeki kapak gıcırdadı. Ek-
meğin tok sesinden sonra bir
insan sesi duyuldu:

«Kadın gitti ahab, sen yine
kaldın!..»

Kapandı delik...

Saçlarını, sakallarını yoldu
Hücreli... Başını İrikalçalı'nın
kızına vurdu, vurdu, vurdu...

Yukardan atılan ekmekler yı-
ğıldı kaldı hücrede. Bir kış günü
gardiyanlar ışık tuttular hücre-
ye, «Mort olmuş enayi» dediler.
Sonra, deliği gördüler:

«Budala, şu taraftan açsaydı,
hürriyetine kavuşurdu» diye gül-
düler...

Muzaffer İZGÜ

— N'oolur, önce siz benim kalbimi dinleyin!

Misafir

Hiç sevilmeyen, o münasebet-siz misafirlerden biriydi. Oturduğu yerden bir türlü kalkmak bilmiyordu. Konuştu, konuştu nihayet kalktı gitmek için hazırlanmaya başladı. Fakat konuşması lâlâ devam ediyordu. Kapıya yaklaştı ve:

— Size bir şey daha söylemek istiyordum ama unuttum dedi. Ev sahibi kapıyı açıp, cevabı yapıştırdı hemen:
— Herhalde Allahımsırladık diyecektiniz.

Satıcılar

İki seyyar satıcı arkadaşı, öğle yemeğinde tesadüfen karşılaştılar. İştin konuşurlarken birisi sordu:

— Bugünlerde satışlar nasıl?
Öteki biraz isteksiz, cevap verdi:
— Eh pek fena sayılmaz. Evvelâ benim arabayı son olarak da evi sattım.

Parti

Evde yapılan yemekli, müzikli toplantı, gecenin geç vaktine kadar sürmüştü. Bir ara ev sahibi misafirlerin arasında bulunan sesi güzel bir hanımdan şarkı söylemesini rica etti. isafir:

— Memnuniyetle ama, komşular rahatsız olmazlar mı?
Ev sahibi:
— Boş verin canım, dedi, sağ taraftakiler her zaman bizim çimleri çiğmüyorlar, sol tarafta olanlar da geçen gün çok havlıyor diye köpeğimizi zehirlediler.

Dilenci

Bir kolu kirli bir bezle boynuna asılı olan dilenci yoldan geçen kadına:

— Beni her zaman bu halde göremezsiniz efendim dedi, geçenlerde epeyce büyük bir kaza geçirdim de...

Kadın sinirli, sinirli lâfını kesti:
— Doğru, doğru. Son gördüğümde kolunda körlere mahsus bir işaret vardı.

Baş ağrısı

Kadın, kocası işten gelir gelmez, baş ağrısından şikâyet etmeğe başladı ve aralıksız iki saat şikâyet etti durdu. Nihayet bir ara sesini yavaşlatarak:

— Biliyor musun, dedi, başımın ağrısı geçti!..
Zavallı koca içini çekerek:
— «Yaaa», diye cevap verdi, «senden bana geçti!»

Ruslar ay'a vardktan sonra:

— Ne olur, biraz mehtap!..

Nesini almış?..

Tommy, kendisi gibi 15 yaşında olan arkadaşı Fred'i her iki elinde birer bisiklet yoldan geçerken görünce merakla sordu:
— Hayrola, öteki bisiklet kimin?

Fred gülerek cevap verdi:

— Alice ile şehir dışına doğru bir bisiklet gezisi yaptık ve ormanın kenarında dinlenmek için bir süre durduk...

— Sonra?..

— Sonra onu öptüm, pek se-sini çıkarmadı, hatta memnun oldu galiba. Ben de kollarımı boynuna doladım ve bir daha öptüm.

— Sonra ne oldu?

— Sonra bana, «Fred harikülâdesin, benim her şeyimi alabilirsin» dedi.

— Eee?..

— Eeisi bu işte, ben de bisikletini aldım, geldim.

Kurtarmış...

Vapurla New-York'a seyahat eden genç bir kadının hâtra defterinden notlar:

SALI: Bugün hareket etti gemi. bakalım yolculuk nasıl geçecek?

ÇARŞAMBA: Kaptan çok yakışıklı...

PERŞEMBE: Yemekte kaptanla tanıştım.. benimle çok ilgiledi.

CUMA: Beni kaptan köprüsüne dâvet etti. geç saatlere kadar yanında kaldım.

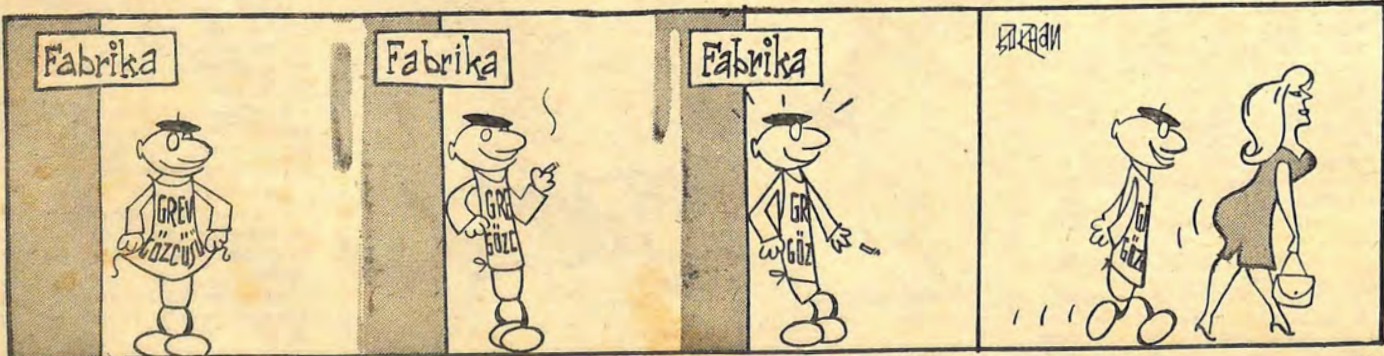
CUMARTESİ: Kollarının arasına alıp, ateşli sözler fısıldadı kulağıma.

PAZAR: İşi azıttı kaptan.. yüz vermediğim takdirde gemiyi batıracağını söylüyor.

PAZARTESİ: Düşündüm, taşındım.. ve koskoca gemiyi batmaktan kurtardım!

KALENDER NİYAZI

Çizen: BURHAN

Cumhuriyetin onuncu yılında fare delikleri karaborsaya binmişti. Çünkü senin gibilerin pek çoğu kaçıp gizlenecek fare deliği bile bulamıyorlardı...

Böyle söyleyip birdenbire sordu: — Sen ne çocuğusun? Ulan, bu ne biçim lâf? Bak şu terbiyesiz! «Sen ne çocuğusun?» ne demek! Eşek herif!..

— Ne demek istiyorsunuz yani? dedim.

— Hiç... dedi, ne çocuğusun diye sordum o kadar...

— Peki, sen ne çocuğusun? dedim.

— Ben Cumhuriyet çocuğuyum, dedi...

— Haaa, o başka... Tabii ben de Cumhuriyet çocuğuyum...

Evet, adamın şakaları hoşuma gitti...

Pencereden eliyle dışarda davul, zurna çalanları gösterip:

— Şeyh efendi, dedi, bu davulların, zurnaların ne dediğini anlıyor musunuz?

— Ne gibi yani? Davul zurna ne der? İnsan mı ki...

— Evet, insan gibi konuşur bunlar... Bak, dikkat et, sese kulak ver... Bak, iyi dinle, ne diyor davul: «Na... naaa... Naaa!..» diyor,

öyle değil mi? Her tokmak vurduğunda davul «Nah!» diye bir ses çıkarıyor mu?

Gerçekten de öyle... Davulcu elini gerip gerip tokmağı davula indirince, davuldan «Naaa!» diye bir ses çıkıyor, yorulmuş olan davulcu da davula tokmağı her indirince, «Nah? nah!» diye sesler çıkararak, davulun sesine katılıyordu.

İlk defa davuldan «Naa... Naaa!..» diye sesler çıktığının farkına varmışım.

Milletvekili:

— Şimdi de zurnaya kulak verin, sesi iyi dinleyin, dedi, o da «Naaa... na... naaaa!..» diye sesler çıkarıyor mu? Zurnacı, koca zurnayı uzatmış, «Naa Naaa...» diye bağırtıp duruyor...

Evet, öyleydi. Bir yandan davul, bir yandan zurna «Naaa!..» diye bağırtıp duruyorlardı. Davulun «Naaa!..» ları daha tok, zurnanın «naaa!..» ları ise, değişik makamlardandı.

— Evet, ikisi de «naa...» diyorlar... dedim.

— Peki, kime «Naaa» diyor bunlar?..

— Bilmem...

— Düşünmek gerekli, düşünmek... Davulla zurna niçin bu halkın milli çalgısı olmuş?

— Bilmem...

— Bileceksin... Bileceksin ulan sakalına sığdığının şeyhi... Gâipten bilmek, öteki dünyadan haber vermek keramet değil, hüner işte bunu bilmek... Neden bu zurnayla davul milli çalgı olmuşlar? Bir nedeni olmak gerek... Niçin ut değil, keman değil, flüt değil de davulla zurna? Ha? Niçin? Bunu bilmeyince bu sakalı koyvermek ne işe yarar?

Baktım, bu da Bey gibi terbiyesizliğe başladı, olacak gibi değil:

— Aman Cuma namazına geç ka-
hıyorum... diyerek davrandımsa da, cüppemin yeninden tutup beni yere çöktetti.

— Öğren bunu, söyleyeyim de... dedi.

Gerçekten de merak ettiğim için ne diyeceğimi:

— Buyur, dedim, nedenmiş davul-
la zurnanın milli çalgı oluşu?..

— Belli değil mi? Baksana «Naaa... Naaa!..» diye ses çıkarıyor

ikisi de... Ârif olan anlar... Bu halk yıllardanberi sesini çıkaramaz... Ağzını açacak oldu mu, başına yumruk iner... O da ne yapsın, bula bula işte bu davulla zurnayı bulmuş ki, kendi yerine davulla zurna ko-

nuşsun, kendi diyetediklerini davulla zurna desin... Ne zaman bir kente, kasabaya, köye, büyüklerden biri gelse, hemen davulu zurnayı kapıp karşılamaya koşar. Niçin? Keyfinden mi? Senin gibi daltırklar keyfinden sanır... Ulan, adamlar, kendi diyetediklerini davulla zurnaya söyletiyorlar... Yüzümüze karşı «Naaa!.. Naaa!..» diye barbar

bağırtıyorlar. Davulun zurnanın milli çalgı oluşu boşuna mı? Şimdi kendilerine sorsan, bunun böyle olduğunu onlar da bilmezler. Ama gerçek böyle... Yıllardanberi gele-

nek olmuş gayri... Şimdi bunlar davulu zurnayı yüzümüze karşı «naaa!.. naaa!..» diye bağırtır, sonra bütün derterini dökmüş gibi boşalır, rahatlarlar... Ne demek «naaa!..», şimdi anladın mı? Yüzyl-

lardanberi söyletilmeyip de içinde birikenleri, davulun tokmağı, zurnanın ağzıyla dile getiriyorlar. Dünyada hiçbir şey boşuna değildir. Bu dünyada her ne varsa, niçin, neden olduğunu düşünüp bulacaksınız...

— Aman cuma namazı...

— Duur... Cuma namazına ben de geleceğim, hem de seninle cuma namazı kılacağım ki, sana olan saygımı görüp oylarını bana versinler, sonra da beni burdan uğurlarken çalacakları davulla zurnaların «Naaa... naaa...» larını hakkedeyim.

Çıktık ordan... Gerçekten de davulla zurna «Naaa!.. naaa!..» deyip duruyordu arkamızdan...

Aradan yıllar geçti, ben o adamın sözlerini hiç unutamadım. Şimdi ne zaman bir davul zurna sesi duysam, o ses bana başka türlü gelir, halk yüzyılların baskısından intikam alıyormuş, sanki kendisi:

— Naaaa... Naaaa!.. diye bağırtıyormuş gibi gelir...

Cuma namazından sonra hemen döndüm. Duyduğuma göre, bu dediğim milletvekili de, halka toprak, tarla dağıtacağını vadetmiş.

— Ne kadar toprak dağıtacakmış? diye sordum.

TEK DELİK

— Ev başına yirmi dönüm... dediler.

Düşündüm ki, bu adam köylüye böyle demişse, bütün oyları alır, milletvekili seçilir. Bizim Boru Burhan da hava alır... Onun hava alması umurumda değil, lâkin, sözümü geçiremedim diye «Böyle şeyh olmaz, başka birini bulalım...» deyip beni burdan sepetlerler. Onun için daha da baskın çıkmak gerekiyordu. Ben gittiğim yerlerde duyurdum ki, bu Burhan Bey milletvekili seçilirse, öbürü ev başına yirmi dönüm mü dağıtıyor, Burhan Bey adam başına otuz dönüm tarla dağıtacak... Hem de nasıl adam başına? Erkeğine, karısına, çocuğuna, yaşlısına... Yeni doğan bebeklere de... Ben böyle söyleyip geziyorum ya, o sıra her nedense halkın bana eskisi gibi saygılı olmadığını da farkettim. Oysa ben kendi kuyumu kazarmışım da haberim yokmuş...

Yakın zamanlara kadar, sahte şeyhliği hakkında haber çıkan gazete parçalarını saklıyordum. Aslında, şimdiye kadar benim için gazetelerde çıkan bütün haberleri kesiip sakladım ya, ama bir düzenli hayatım olmadı ki... Hiçbiri kalmadı elimde... Başındanberi bütün o gazete haberleri olsaydı, büyük bir kitap olurdu, herhalde çok enteresan bir kitap... Benim hayat romanım kendiliğinden ortaya çıkardı.

Gazetelerin çoğu «Bir sahte şeyh âlem yaparken yakalandı», diye yazıyordu. «Peygamber sülâlesinden olduğunu ileri sürerek saf kadınları kandıran sahte bir şeyh» olmuş-tum ve gazetelerin yazdığına göre «Cumhuriyet inkılaplarına karşı halkı kışkırtmaktayım...»

Ben nasıl o tuzağa düştüm ya-hu... Yakın köyden hizmetime gelen kadınlar içinde Fadik adında biri vardı... Ben bu yaşa geleşiye çok oynak karı görmüşümdür hamedolsun, ama böylesini görmedim ve

görülmüş bir âfet değildi... Ben bir keramet sahibi Şeyh Uryani olup da hangi kadın benim isteğine boyun eğmeye gönüllü olamaz. Seva-bı var ki, bütün günahlarını karşılar. Böyle olunca, hizmetime girmek için yarışan kadınlar sevaba girmek için kollarına atılıyordu. Benim için bu şeyhlik, ilk başta bir ekmek derdi olduğundan kadın madın gözüm görmüyordu. İyi ama beyim, yersin içersin, yan gelir yatarsın, besiyek çekilmiş boğaya dönmüşüm... Evet, ilkin kadınlar ne kadar cilvelense orali olmuyordum. Gözünden hiçbir şey kaçmayan Bey de bunu anlamış olmalı ki, bir gece onun evinde rakı içiyorduk, durup dururken bir hikâye anlattı... Anlattığı hikâyenin benim üstüme olduğu açıktı.

Böyle senin gibi cıvıl garibin biri, aç ve dunsuz düşüp kış soğuşunu ayazında tirtir titremekteyken, iyilikseverin biri, dişleri zangırdayan çulsuza acımsı. Sen benden iyisini bilirsin ya, bu serseri takımı, acımalı yüreği olan insanı, gözüne bir bakışta anlar. Soğuktan dişleri zangırdavan sefil de, adamın gayetle vicdanlı olduğunu sezip:

— Soğuktan kanım donmakta, beni aç bişey içeri al da sevabına ısınayım... demiş.

İyiliksever adam, kapısını açıp elin zibidisini içeri almış, gürlü gürlü yanıma olan ocağın başına oturmuş.

Herif ocağın karşısında ısınıp gevşeyince:

— Açtıktan ölüyorum, sevabına bir dilim kuru ekmek versen de canımı kurtarsan... demiş.

Önüne siniyle yemekleri getirmişler. Serseridir bu, yağlı tarhana çorbasını içip, etleri, pilâvı yiyip zilliği şişirince:

— Ey efendi, demiş, bir iyilik et-tin, tam et... Benim üstüm başım bit kaynar... Beni eski çullarından ver de giyineyim...

Adam soylu kişi olduğundan:

— Hamama gir de bir güzel yıkan... demiş.

Hamamdan çıkınca da serseriye, temiz içlikler, giysi vermiş. Elin serserisi, adama dönmüş...

— Günlerdir uykusuzum, yatsam da uyusam! demiş...

Yün döşegi serip buyur etmişler... Akşam olmuş.

— İki kadeh atsak mı? demiş.

Uzatmıyalım, herif eve postu serip yerleşmiş...

Derken günün birinde, evsahibine:

— Efendi, demiş, besiyek çekilip iyicene tava geldim. Bana şimdi de bir avrat gerek... Bir yoluna bak da, sevabın tam olsun!

Evsahibi, nasıl etsem de 'biti kan-lanan zibidiyi dehesem diye düşünüp dururken, bir de odada herifi karısıyla bastırmasın mı!...

Serseri yılışarak:

— Benimki de can efendi, demiş, ne istedimse verdin, bir eksikimizi bırakmak hanedanlığın şanından olamaz...

Bey'in ne demeye getirdiğini anlamıştım. Ama o bununla yetinmeyip:

(Devamı var)

Hamsiden güzellik kremi yapılacak.. — Gazeteler —

Yazısız

YENGEÇ TEYFİK

17

SEMİH
BALCIOĞLU

AFRODİTİN KÖPÜK-
LER ARASINDA DOĞ-
DUĞUNA ŞİMDİ
İNANDIM.

ÖHHÖÖ... ÖHHÖÖ

AJANLARIN CAN KORKUSUYLA GEMİYİ TERK ETMELERİ ÜZERİNE
KUMANDAYI ALAN YENGEÇ HEMEN HAREKETE GEÇER

ÇARK TEMEM,
TAM YOL,
ALABANDA
SANCAK.

ENAYİLER,
NASIL DA YÜTTÜ
YUJU...

ÇIKARMA DEDİ
ŞİN BÖYLE OLUR.

DURAĞA
ÇEK

BULDUM, BULDUM
NUHUN GEMİSİNİ
BULDUM...

HAYATIMI SANA
DİSİLİĞİMİ ÜSTADA
BORÇLUYUM.

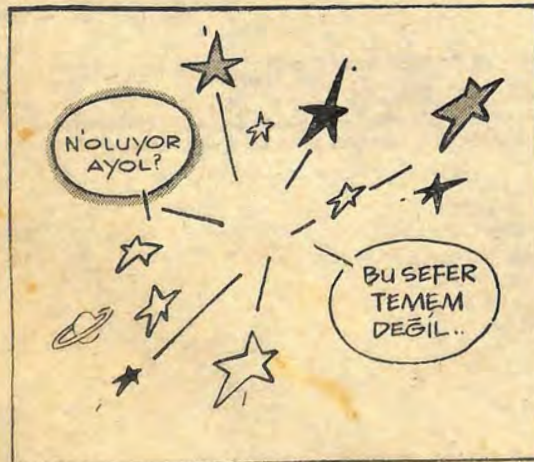
ÜSTAD
NEREDESİN
YARDIMA
GEL

İŞTE ONLAR
AÇ ŞU
KAPAĞI...

BAŞIMIZI
SOKACAK BİR YER
BULSAK DA DİNLESEK
BARI..

DELİĞE GİREN O KÖPÜRÜR
AYILDIKTAN SONRA KAHRA
MANLARIMIZI HER YERDE
FİLDİR, FİLDİR ARAMAKTADIR

N'OLUYOR
AYOL?

BU SEFER
TEMEM
DEĞİL..

VE KAPAK
AÇILIR..

TAM BAŞIMIZI
RAHATÇA SOKACAK
YERİ BULDUK.

HAFTAYA: BU MACERA BİTER.

Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak

KÜÇÜK TASARRUFLARINIZI BÜYÜK İMKANLAR

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 8663—A—1136—38)

BEKLENEN
KİTAP:

**BİZİM
YOKUŞ**

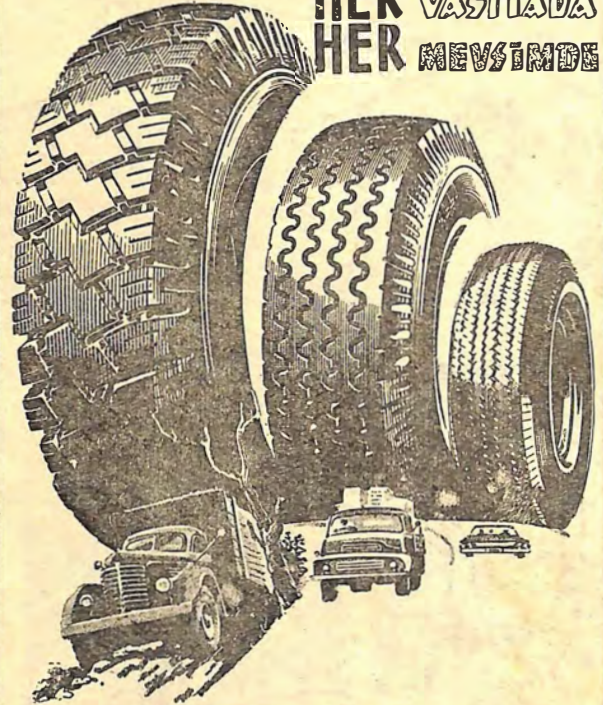

YUSUF ZİYA ORTAÇ

**YAKINDA
ÇIKIYOR**

(AK—40)

**HER YOLDA
HER VASITADA
HER MEVSİMDE**

PIRELLI

(Rektaş: 359—39)

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

**BASIN
İLAN KURUMU**

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Çağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 8973—37)

Akbaba

● Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden.

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-

lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI:

Kapak içi, santimi 20 lira,

iç sayfalar 30 liradır.

○

Bu gazete Basın ahlak yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

İncir

Yunanistan halkının tembel-
liği fıkralara konu olmuştur.
İşte böyle üç Yunanlı bir incir
ağacının gölgesine oturmuşlar
uyumağa hazırlanıyorlardı. İç-
lerinden biri, bir gözünü ara-
ladı:

— Ey incir! dedi, ağzımı aç-
tım, sen de düşüver!

Aradan yarım saat geçti.
— Peki onu nasıl çiğniyecek-
sin? diye sordu ikincisi.

Aradan bir yarım saat daha
geçti. Üçüncü ağzını açtı.

— Konuşmaktan yorulmadınız
mı daha?

Tatil

Kadın arkadaşıyla çene çalı-
yordu:

— Tatile gittiğimizde otelde
kalmayı bilhassa tercih ediyor-
um. Ancak o zaman dinlendi-
ğimi anlıyorum.

— Hakkın var cicim, yemek,
bulaşık, alış veriş, çamaşır, fa-
lan yok, istirahat de buna denir!

— Yook... Onları düşünerek
söylemedim. Zaten evde de bu
ufak tefekle kocam uğraşır. Ama
otelde olduğunuz zaman, her
dakika ona emir vermek diye
bir şey yok!...

Tanıyor ama...

Budapeşte sokaklarında bir Cadillac durur... Arabanın etra-
fına toplananlardan biri:

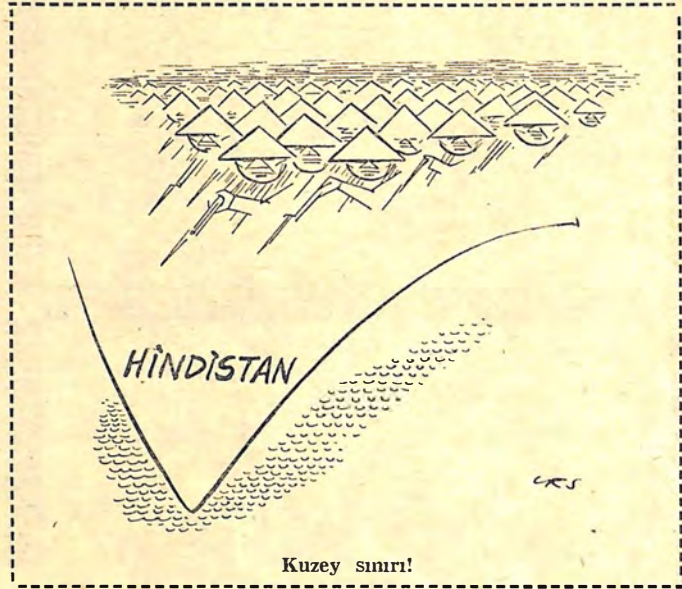
— «Şu Rus otomobillerinin üstüne otomobil yok doğrusu!..»
diye söylenir.

Bunu duyan başka biri:

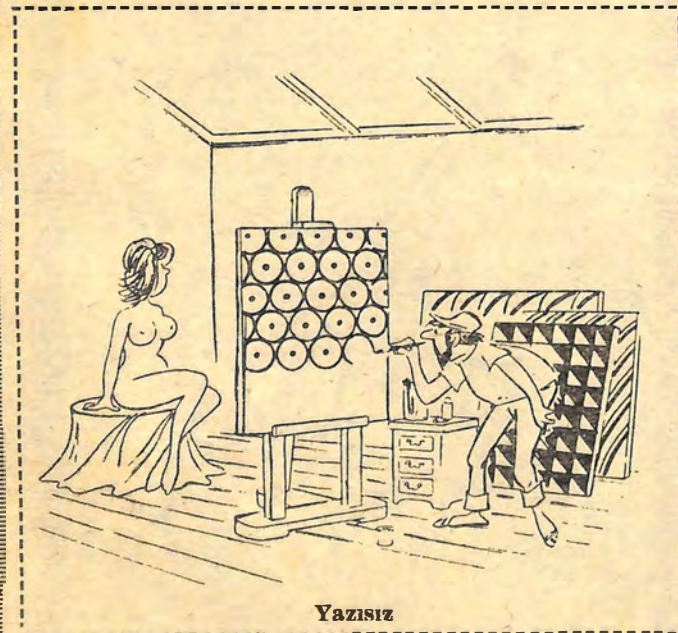
— O, Rus arabası değil ki, der, Amerikan Cadillac'ı.. markayı
tanımıyor musun yoksa?

Öteki cevap verir:

— Markayı tanıyorum ama, seni tanımıyorum!

Yazısız

Yazısız

Evet

Stalin'le Molotov oturmuş iş-
lerden bahsederken, telefon çal-
dı. Molotov açtı. Dinledi sonra:

— Hayır! dedi.

Az süren bir sessizlik oldu.
Molotov tekrar:

— Hayır! Hayır! Hayır! dedi.

Tekrar sessizlik, tekrar Me-
lotov'un sesi:

— Evet!

Ve telefonu kapadı.

Stalin hemen ayağa fırladı:

— Niçin «Evet» dedin diye
haykırdı!

— Mecbur oldum! dedi Mo-
lotov. «Hayır» deyip demediğimi
sordu da...

Köpek

Bir gün Doğu Blokundan bir
köpek Batı Berlin'e sığırmı ve
rastladığı ilk batılı hemcinsine
ballandıra ballandıra doğuyu an-
latmağa başladı:

— Bizim orada fakir, zengin
diye bir fark yoktur. Herkes
eşittir. Her şey gayet iyi orga-
nize edilmiştir.

Batılı köpek burnunu kıvır-
arak sorar:

— Öyleyse buraya niçin gel-
din?...

— Şey! diye fısıldar doğulu,
zaman zaman canını şöyle rahat
rahat havlamak istiyordu da...

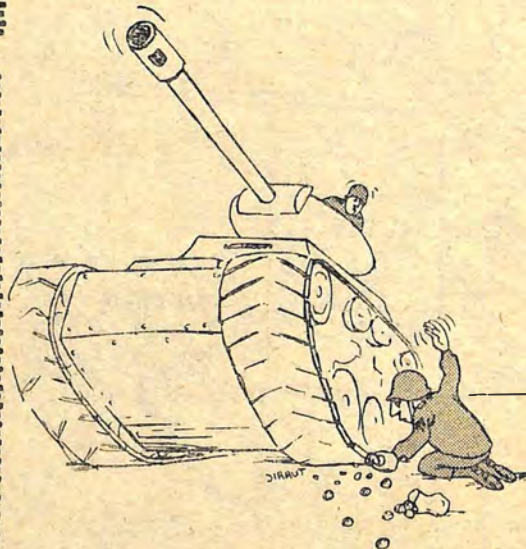
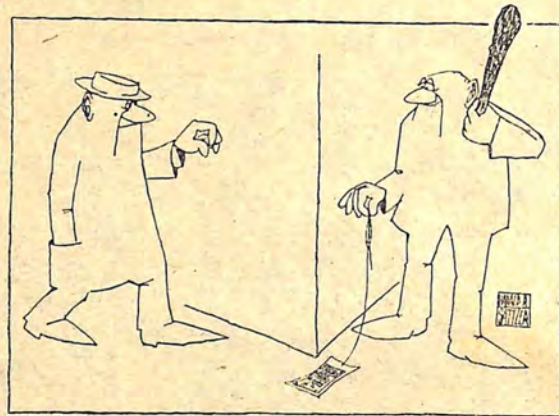
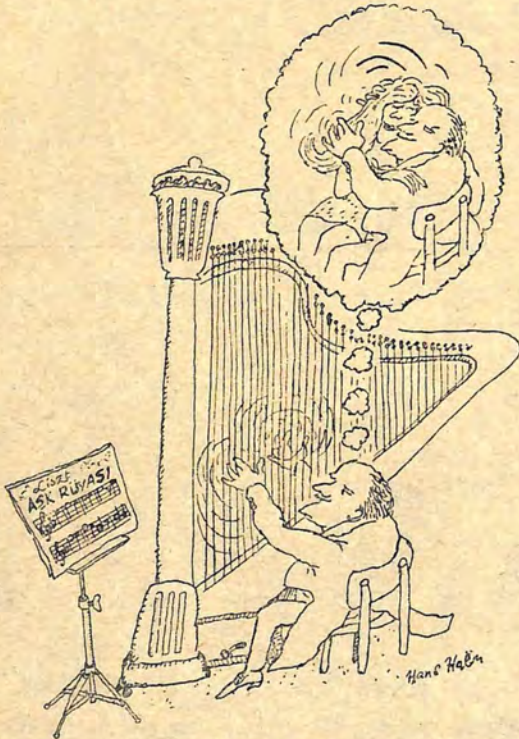
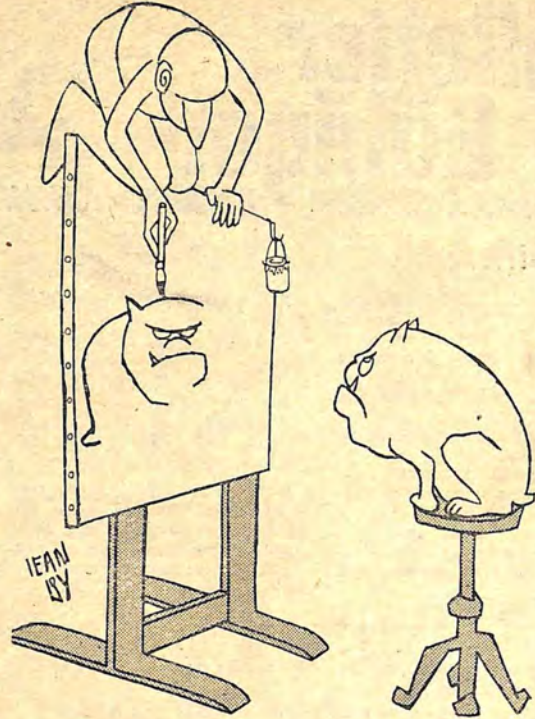
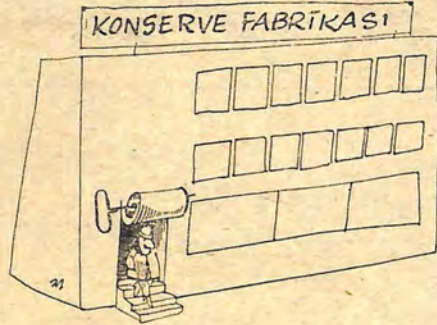
Boğa

O sabah, çiliğin yanındaki evde oturan adamcağız işi-
ne geç kalmıştı. Ahırın önünde sakın sakın piposunu tüt-
türen çiftçiye görünce:

— Sekiz on tenine yetişebilmem için sizin çayırdan
kestirme gidebilir miyim? diye sordu.

— Tabii, dedi çiftçi. Bizim boğa da orada. 7.40 trenine
bile yetişebilirsiniz!...

Yazısız Dünya

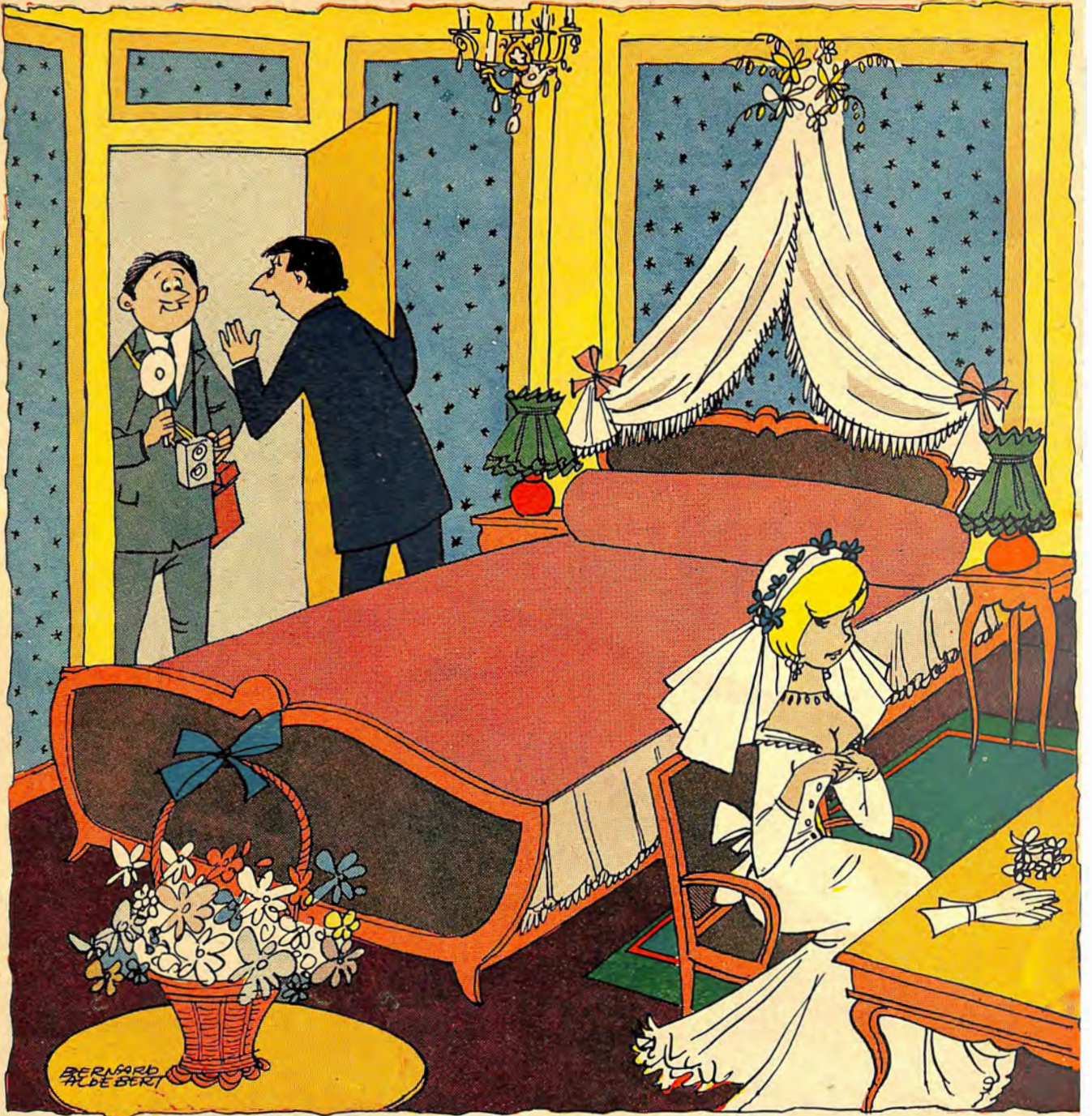
nur

(Basım: 7596—A—12—41)

İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ
TASARRUFLARINIZLA
MÜMKÜNDÜR

T.C. ZİRAAT BANKASI

A K b a b a

— NE YANİ ?... BURADA DA MI FOTOĞRAFIMIZI ÇEKECEKSİN ?

— BUNLAR SENİN Mİ ?
— EVET, KAZLARA BAYILIRIM !

— ŞU MANZARAYA BAK DOSTUM, ŞU MANZARAYA !..

— SEN ÇAĞIRIVER ŞU KIZCAĞIZI, OTOSTOP YAPMAYA UTANIYOR GALİBA ...